

*LAMPADARUL
DE AUR*

Noe, Daniel și Iov

John Saunders

NOE

„Tată sfânt și drept, stăm înaintea Ta. Tu ne-ai iubit și ne-ai născut din nou, suntem copiii Tăi scumpi. Doamne, venim înaintea Ta cu o cerere: vrem să-L vedem pe Isus. Doamne, cerem ca Duhul Tău să ne dea Pâinea vieții. Mărturisim că, prin noi înșine, nu suntem în stare să facem nimic. Doamne, ne însușim ungerea care ne aparține în Isus, ungerea pentru a vorbi, pentru a traduce și pentru a auzi Cuvântul Tău. Îți cerem ca Duhul Tău să ne învioreze și să lucrezi ca vrăjmașul să nu poată să ia nimic din inimile noastre, ci să păstrăm tot ceea ce vine de la Tine, și acel lucru să aducă roadă. Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.”

În ultimele luni am cugetat la cartea Judecători. Cartea Judecători cuprinde o perioadă de 400 de ani din istoria poporului Israel. Ea începe imediat după Iosua și ține până la Samuel. Când Domnul l-a adus pe Israel în țară, El i-a poruncit să izgonească neamurile care erau deja acolo. Și israeliții au izgonit multe neamuri, dar pe unele le-au lăsat acolo. Domnul îi prevenise: „Dacă le veți lăsa acolo, ele vor deveni o cursă pentru voi și vă vor face să vă abateți de la căile Mele.” Este destul de interesant că Biblia spune și următorul lucru: Domnul *anume* nu a izgonit toate neamurile din țară, pentru că voia să-i pună pe israeliți la încercare, să vadă dacă vor umbla cu adevărat în căile Lui. De asemenea, El dorea ca fiecare generație să cunoască ceva din arta războiului.

Pe perioada celor 400 de ani, Israel a urmat un anumit model de comportament. Și acest model a arătat în felul următor: israeliții începeau să-și ia ochii de la Domnul; ajungeau să fie într-atâta influențați în rău de practicile celor din țară, încât se abăteau complet de la Domnul. Atunci, în dragostea Lui, Domnul trimitea judecata asupra lor. Domnul întotdeauna trimite judecată asupra poporului Lui *din dragoste*. Judecățile Lui nu sunt pentru distrugerea noastră, ci pentru restabilirea noastră. Asupra lumii, judecățile Domnului sunt trimise pentru nimicire. Dar asupra copiilor Săi, care au fost răscumpărați cu sângele lui Isus, judecățile Lui vin datorită îndurării Lui. În mijlocul judecății, poporul striga către Domnul. De obicei, judecata venea sub forma unei oștiri străine ce se năpustea asupra poporului și îl asupra pentru un anumit timp. Lucrurile ajungeau atât de rău, încât poporul începea să strige către Domnul, iar Domnul, în credincioșia Lui, îl asculta. El ridica din mijlocul lor un judecător.

Acest judecător conducea poporul Israel în lupta pentru înlăturarea asupritorilor. Și pe toată perioada vieții aceluia judecător, acesta îi conducea pe israeliți pe drumul ascultării de Domnul. Apoi, judecătorul murea și Israel începea din nou să se abată de la Domnul. În cele din urmă, era complet abătut, și iarăși ciclul se relua. Timp de 400 de ani, lucrul acesta s-a repetat mereu și mereu: Israel se îndepărta de Domnul, venea judecata Domnului, urma apoi restabilirea lui Israel; apoi, din nou, de la capăt.

În timp ce mă gândeam la aceste lucruri, mi-am dat seama că, pe toată perioada istoriei lui, poporul Israel a urmat același model. Nu doar în acea perioadă de 400 de ani a judecătorilor, ci în toată istoria lui. Poporul acesta mereu se rătăcea în inima lui. Avea perioade când îl urma pe Domnul, dar după aceea se strica atât de mult, încât Domnul trebuia să îl judece. Dar, așa cum s-a rugat profetul: „Doamne, în judecată, adu-Ți aminte de îndurarea Ta”, Domnul întotdeauna este plin de îndurare față de poporul Său. În cele din urmă, Israel a ajuns în cea mai întunecată perioadă din istoria lui. Înainte de perioada de 500 de ani de domnie a împăraților, cele 10 seminții din partea de nord a lui Israel au fost duse în robia asiriană. Apoi, după mai bine de 100 de ani, semințiile lui Iuda și Beniamin au fost și ele duse în robia babiloniană. În această perioadă, judecata Domnului a fost foarte aspră. Cetatea Ierusalimului a fost nimicită, casa lui Dumnezeu pe care a zidit-o Solomon a fost distrusă complet, iar poporul a fost dus în robie pentru 70 de ani.

Meditând la aceste lucruri, nu am găsit niciun motiv de bucurie, dându-mi seama că nici astăzi lucrurile nu stau altfel față de acele vremuri. Istoria Bisericii ne arată aceleași cicluri. Domnul face ceva, apoi omul distruge ceea ce face Domnul, se îndepărtează de El. Și când spun că omul distruge ceea ce face Domnul, nu mă refer la cei necredincioși, ci la cei credincioși. Istoria Bisericii este caracterizată de această ciclicitate. Astăzi, în zilele în care trăim noi, mare parte din creștinism este în ruină. Se pare că aceeași judecată care a venit asupra lui Israel și a dus la distrugerea Ierusalimului și a casei lui Dumnezeu, a venit și asupra Bisericii.

Am remarcat în cartea Judecători niște versete care reprezintă, de fapt, cheia acestei cărți. Primul verset se află în Judecători 17:6 „În vremea aceea nu era împărat în Israel. Fiecare făcea ce-i plăcea” (*Ce era drept în ochii lui – trad. engl.*)”

Judec. 18:1 „În vremea aceea nu era împărat în Israel”.

Judec. 19:1 „Pe vremea când nu era împărat în Israel...”.

Judec. 21:25 „Pe vremea aceea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea”.

Când omul face ce este drept în ochii lui, chiar dacă face lucrul respectiv pentru Domnul Dumnezeu, întotdeauna greșește. Pentru că omul nu a fost pus pe pământ ca să facă ce i se pare lui că este bine, ci ca să aibă un Împărat în viața lui și ca să aibă un Cap în Biserică. Așadar, în cartea Judecători vedem că poporul întotdeauna se rățăcea. Nu scrie că „fiecare făcea ce era rău în ochii lui”, ci „fiecare făcea ce era *drept* în ochii lui”. Oamenii aceștia aveau nevoie de un împărat. V-ați putea gândi: „Da, aveau nevoie de un împărat ca David, Ezechia sau Iosia, care să îi călăuzească pe calea Domnului.” Domnul însă avea în vedere altceva pentru ei. În 1 Samuel 8:5, poporul a strigat către Samuel: „Pune un împărat peste noi..., cum au toate neamurile”. Această cerere i-a displăcut foarte tare lui Samuel. El a mers înaintea Domnului ca să se plângă despre aceasta. Iată ce i-a spus Domnul (versetul 7): „nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei.” Împăratul pe care Dumnezeu Îl avea în vedere pentru Israel era El Însuși! Și Împăratul pe care Îl are în vedere pentru Biserică este Isus Cristos. Biserica este trupul lui Cristos, iar Domnul Isus este Capul trupului. Cum ar fi acest trup al meu dacă nu ar urma călăuzirea capului, ci ar face ce i s-ar părea lui că este bine? Credeți că aș putea să merg pe stradă? Credeți că aș putea să stau în picioare? Poate că aș reuși să-mi ridic mâinile, dar vă închipuiți cum aș arăta dacă ele ar face ceea ce li s-ar părea lor că este bine? Nu! Fiecare parte din trupul meu este sub călăuzirea capului. Iar viața curge de la cap înspre trup. Manifestarea trupului meu nu este a lui însuși, ci este manifestarea capului. Domnul Isus trebuie să fie Cap în Biserică. Dacă, pe parcursul secolelor, Domnul ar fi fost întotdeauna Cap în Biserică, atunci El Și-ar fi avut mărturia în multe locuri, mărturia lui Isus. În loc de aceasta, mărturia pe care Domnul a avut-o în biserici a fost mărturia omului, mărturia religiei. Domnul însă nu a renunțat la dorința Lui – aceea ca, în multe locuri, acolo unde bărbați și femei se adună împreună sub autoritatea Lui, acolo să fie prezentă mărturia lui Isus.

Zilele în care trăim noi astăzi sunt zile întunecate. Eu cred că se apropie judecata pe pământ. Dar știți că judecata începe de la casa lui Dumnezeu. De aceea, cred că este important să ne gândim cum vom putea să răzbatem atunci când judecata va veni asupra noastră. Mi-am adus aminte de un pasaj remarcabil din cartea lui Ezechiel.

Ezechiel 14:12-20 „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, când va păcătui o țară împotriva Mea, dedându-se la fărădelege, și Îmi voi întinde mâna împotriva ei, – dacă îi voi sfărâma toiagul pâinii, dacă îi voi trimete foametea, dacă îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele, chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin dreptatea lor,

zice Domnul, Dumnezeu.” „Dacă aş lăsa ca țara să fie cutreierată de fiare sălbatice, care ar lăsa-o fără popor, dacă ar ajunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni, din pricina acestor fiare, și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, și țara ar ajunge un pustiu. Sau dacă aş aduce sabie împotriva țării acesteia, dacă aş zice să treacă sabia prin țară, dacă i-aș nimici cu desăvârșire oamenii și vitele, și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, – zice Domnul Dumnezeu, – că n-ar mai scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei singuri ar scăpa. Sau dacă aş trimite ciuma în țara aceasta, dacă Mi-aș vărsa urgia împotriva ei prin molimă, ca să-i nimicesc cu desăvârșire oamenii și vitele, și ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea – zice Domnul, Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.”

În ceasul cel mai întunecat al lui Israel, când judecata lui Dumnezeu stătea la ușă, Domnul l-a trimis pe profetul Ieremia ca să le vorbească. Pentru că, în judecata Lui, Domnul Își aduce aminte de îndurare. Și în toți anii în care au fost în robie, Domnul le-a vorbit, chemând înapoi poporul. Poporul însă a continuat să facă ceea ce părea drept în ochii lui. În Proverbe 16:25 spune așa: „Este o cale ce pare bună omului, dar sfârșitul ei este moartea.” Oamenii continuă să facă acest lucru. În cele din urmă, a venit Nebucadnețar și a dus poporul în robie. Îndurarea lui Dumnezeu nu s-a sfârșit însă, și Cuvântul Lui a continuat să existe. În robia babiloniană, El l-a trimis pe prorocul Ezechiel ca să le vorbească israeliților.

În acest text, Domnul spune că trei oameni vor reuși să treacă biruitori prin judecățile care, în mod cert, vor avea loc; ei vor avea confirmarea lui Dumnezeu. Și acești trei oameni sunt Noe, Daniel și Iov. Este un lucru demn de reținut, pentru că doi dintre acești trei oameni au trăit cu mii de ani înainte. Noe și Iov au trăit în antichitate. Daniel însă era tânăr când s-au scris aceste lucruri. Mă adresez acum tinerilor: Puteți să găsiți o îmbărbătare în faptul că Dumnezeu a vorbit bine despre Daniel pe când acesta avea în jur de treizeci de ani. Mai este încă ceva în legătură cu acești trei oameni: ei nu sunt enumerați în ordine cronologică, căci atunci ar fi trebuit să fie Noe, Iov și Daniel. Domnul însă i-a amintit în această ordine: Noe, Daniel și Iov.

Mă voi ocupa mai întâi de primul dintre acești trei oameni și voi analiza o caracteristică a vieții lui, caracteristică care îl definește vizavi de ceea ce a devenit el și explică câte ceva despre statutul lui de biruitor pe care l-a avut înaintea lui Dumnezeu.

Așadar, să privim la Noe și să vedem caracteristica vieții lui. Citim în Geneza

6:9 că Noe a umblat cu Dumnezeu. *Noe a umblat cu Dumnezeu*. Și numai spunând lucrul acesta, se trezește în mine o foame, pentru că doresc acest lucru și pentru viața mea. Este minunat ca, la sfârșitul vieții tale, să se spună un singur lucru despre tine: „Știți? El a umblat cu Dumnezeu întreaga lui viață.” La acest lucru S-a referit și Domnul Isus când a spus (Ioan 15): „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” Frați și surori, eu vreau să umblu cu Dumnezeu. Nădăduiesc că și voi vreți să umblați cu Dumnezeu.

Trebuie însă să înțelegem cum stau lucrurile. Cu alte cuvinte, cum poate cineva să umble cu Dumnezeu? Vreau să vă asigur că Dumnezeu vrea să umble cu voi chiar mult mai mult decât vreți voi să umblați cu El. De aceea, El este gata să ne vorbească și să ne descopere modalitățile de a umbla cu El. Nu doar să facem o plimbare cu El. Nu din când în când să mergem cu Dumnezeu, ci clipă de clipă să fim în prezența Lui. Biblia folosește acest mod de exprimare: *a umbla cu Dumnezeu*, care înseamnă modul în care trebuie trăită viața pe acest pământ. Știți, după căderea omului, Dumnezeu a venit în grădina Edenului în răcoarea zilei, *ca să umble* cu omul; l-a chemat pe omul pe care-l făcuse. „Adame!” Dar Adam păcătuisese și se depărtase. Domnul ne-a făcut și nouă aceeași chemare. Fiecăruia dintre noi El îi spune acum: „Vino, umblă cu Mine”.

Domnul a pus cinci lucruri pe inima mea, cinci cuvinte. Împreună cu acestea, câteva versete din Scriptură legate umblarea cu Dumnezeu. Aș vrea ca împreună să privim la aceste cinci lucruri. Rețineți: Noe a umblat cu Dumnezeu. În Ezechiel 14, Noe este pomenit ca omul care urma să treacă biruitor prin orice fel de judecată.

Primul lucru pe care mi l-am notat legat de umblarea cu Dumnezeu este **sângele lui Isus**. A fi sub sânge. Nimeni nu va putea umbla cu Dumnezeu fără să înțeleagă ce înseamnă sângele lui Isus Cristos. În Efeseni 2:13 ni se spune: „ați fost apropiați prin sângele lui Isus”. Dacă vrei să umbli cu Domnul, mai întâi trebuie să te apropii de El. Înainte de a fi mântuiți, nu puteam să ne apropiem de El. Dumnezeul nostru este sfânt și drept. Noi eram întinați, eram vrăjmașii Lui și nu exista nicio cale de a fi împăcați cu El. Dar ați reținut acel cuvânt: „Dumnezeu Își aduce aminte de îndurare și judecată.” Judecata lui Dumnezeu a venit asupra omenirii, însă Dumnezeul cel viu L-a trimis pe Fiul Său preaiubit ca să moară pe cruce și să plătească pentru toate nedreptățile noastre. Într-adevăr, El a fost făcut

păcat pe cruce și a fost judecat cu întreaga judecată a lui Dumnezeu, pentru ca noi să fim făcuți dreptate a lui Dumnezeu. Toate păcatele mele au fost spălate prin sângele lui Cristos. Câte? *Toate*. El m-a spălat și m-a curățit. M-a făcut copilul Său scump. Nu pentru ceea ce eu am făcut, ci pentru ceea ce a făcut Domnul meu Isus. Nu prin lucrări de dreptate pe care eu le-aș fi realizat, ci pentru că Cel drept S-a dat pe Sine Însuși și a plătit prețul pentru mine. Deci, noi începem să umblăm cu Dumnezeu *sub sângele lui Isus*.

Noi avem un vrăjmaș. El stă înaintea tronului lui Dumnezeu și ne acuză zi și noapte. Știați că este unul care zi și noapte îi acuză pe frați? Poate că apare și numele tău. Oare ce crezi că zice vrăjmașul despre tine? Iată ce cred eu că zice despre mine: „Uită-Te la acel om! El spune că este creștin, dar viața lui este așa o enigmă. Uită-Te numai la gândurile pe care le-a avut chiar cu puțin înainte. Uită-Te cât de căldicel este el uneori! Acesta este creștinism? Și uită-Te la acei oameni care se adună în locul X. Uită-Te la toți creștinii Tăi de-acolo. Tu ai poruncit copiilor Tăi să se iubească unii pe alții, întocmai cum Tu îi iubești, să își dea viața unii pentru alții. Dar uită-Te cât de reci sunt ei unii față de alții. Poți să numești asta mărturie? Tu Te-ai rugat ca ei să fie una în Duhul. Uită-Te numai cum s-au despărțit ei în tot felul de secte și grupări...”

În ciuda tuturor acestor acuzații, noi avem un Avocat înaintea tronului lui Dumnezeu, pe Isus Cristos Cel drept. El stă înaintea tronului lui Dumnezeu și răspunde acestor acuzații. Știți ce spune El în apărarea noastră, știți care este răspunsul Lui? „Sângele Meu le-a spălat toate păcatele. Eu i-am făcut pe aceștia drepti și vrednici în sângele Meu. Tată, ei sunt curați și sunt copiii Tăi.” Aleluia pentru Cel care vorbește în apărarea noastră! Dar vrăjmașul vine și mă acuză și în conștiința mea. „La ce te-ai gândit mai înainte? Persoana aceea ți-a spus ceva. Ce-i cu acea împietrire din inima ta? Tu te numești ucenic al lui Isus? Dar așa de ușor ești abătut de la cale, te întorci în altă direcție! Ești un creștin așa de slab! Cred că ar trebui să renunți la gândul de a mai umbla cu Dumnezeu. Cred că, dacă ai încerca să te apropii de Dumnezeu, El te-ar lovi și ai muri într-o clipă. Nu ești vrednic să vii în prezența Lui.” Și tot așa continuă acele acuzații. Frați și surori, când vrăjmașul mă acuză – „De ce nu renunți la a mai fi creștin? Întoarce-te în lume!” –, eu am un singur răspuns; nu intru la discuții cu vrăjmașul. Cu toate că unele din acuzațiile lui s-ar putea să fie minciuni, căci el de la început a fost un mincinos, eu am un singur răspuns: Sângele lui Isus! Eu sunt făcut drept și vrednic în sângele lui Isus, am fost curățat de toate păcatele și am fost făcut dreptate a lui Dumnezeu. Împotriviți-vă vrăjmașului și el va fugi de la voi.

Vreți să umblați cu Dumnezeu? Așa putem începe: sub sângele lui Isus. Și nu numai că începem așa, dar și continuăm așa. Niciodată nu vom ajunge să nu mai avem nevoie de sânge. La noi în adunare obișnuim să cântăm o cântare, este foarte frumoasă, una dintre acele cântări creștine vechi. Cuvintele din prima strofă sună în felul următor:

*„Din trupul sfânt-al lui Isus
Izvor de sânge-a curs,
Și cine-n el s-a scufundat,
Deplin s-a curățat.”*

Când îl cânt, eu schimb puțin cuvintele. În loc de: „*Și cine-n el s-a scufundat*” spun: „*De când m-am scufundat ...*” De atunci mi-a dispărut toată vina. Eu, care am fost vrăjmașul lui Dumnezeu, am fost făcut copilul Lui scump prin sângele lui Isus.

Mai este o strofă în această cântare care nu-mi place, o expresie din ultima strofă (*în versiunea în limba engleză - n.r.*).

*„Iubit Miel care ai murit,
Sângele Tău nu-și va pierde niciodată puterea,
Până când (această expresie nu-mi place) toată Biserica răscumpărată a lui
Dumnezeu
Va fi mântuită și nu va mai păcătui niciodată.”*

Dar eu mă gândesc: Nu! Nici măcar atunci! Puterea sângelui este veșnică. De aceea am înlocuit *până când* cu *și*. „Sângele Tău nu-și va pierde niciodată puterea / *Și* toată Biserica răscumpărată a lui Dumnezeu / *Va fi mântuită și nu va mai păcătui niciodată.*” Domnul a făcut o lucrare veșnică pentru noi atunci când *Și-a vărsat sângele*.

În Apocalipsa 3, Domnul Se adresează acelor creștini din Sardes și spune următorul lucru: „Câțiva dintre voi nu și-au mântit hainele; ei vor umbla cu Mine îmbrăcați în alb, pentru că sunt vrednici.” Rețineți că vorbim despre umblarea cu Dumnezeu. Aici, Isus spune că acești oameni vor umbla cu El îmbrăcați în alb. Și eu vreau să mă înscriu aici, și eu vreau ca să umblu cu Domnul îmbrăcat în alb! Cum pot să am aceste haine nepătate, nemântite? Sau ce se întâmplă dacă obțin aceste haine, dar după aceea mi le murdăresc? În Apocalipsa 7:14 ni se spune: „Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.” Când păcătuiești, vino

la sângele scump. Nu îți ignora păcatul. Sângele te curăță, fie că îți mărturisești păcatul, fie că nu. Dar dacă vrei să umbli cu Domnul, spune: „Doamne, Îți mulțumesc că Tu m-ai iertat, mi-ai dat sângele chiar și pentru această perioadă. Și acum, Doamne, fiind copilul Tău sfânt, mă întorc spre Tine și continui să Te urmez.” Nimic din ceea ce ai face nu este dincolo de puterea curățitoare a sângelui scump al lui Isus. Așadar, primul pas din umblarea cu Dumnezeu este umblarea sub sânge.

Al doilea lucru pe care mi l-am notat a fost cuvântul **viață**, sau **Duhul Sfânt**. În zilele acestea auzim vorbindu-se mult despre viața creștină. Dacă mergi într-o librărie creștină, găsești acolo multe cărți despre cum să trăiești viața creștină. Dar nu este uimitor că, indiferent cât se spune astăzi despre viața creștină, atunci când vii la Cuvântul lui Dumnezeu și citești toată Biblia, nu găsești niciodată pomenită expresia „viața creștină”. Nu este interesant? Asta nu înseamnă că nu există viață creștină. Însă Biblia folosește un alt termen pentru ea. Și cred că trebuie să apreciem la justa lui valoare acest lucru. Pentru că atunci când spui „viață creștină”, oamenii imediat au în mintea lor un mod de comportare. Creștinul trebuie să facă cutare și cutare lucru; nu are voie să facă cutare și cutare lucru. Aceasta este viața creștină: fă asta, nu fă asta! Poartă-te într-un anumit mod. Dar cuvântul pe care Biblia îl folosește cu referire la viața creștină este *viața veșnică*. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața creștină.” Nu! „Viața veșnică.” Cu alte cuvinte, viața veșnică nu constă din niște reguli de comportament pe care noi le ținem, ci este o viață pe care o primim.

În Romani 6:4 ni se spune „...ca și noi să umblăm în înnoirea vieții.” Rețineți că acum vorbim despre a umbla cu Dumnezeu, asemenea lui Noe. Iar Pavel vorbește despre a umbla în înnoirea vieții. Și eu vreau să umblu în înnoirea vieții. Căci a umbla în înnoirea vieții este legat în întregime de a umbla cu Dumnezeu. Romani 8:4 vorbește despre noi, care „nu umblăm după carne, ci după Duhul”. Deci, a umbla cu Dumnezeu înseamnă a nu umbla după carne, ci a umbla după Duhul.

Eu sunt o persoană alcătuită din trei părți. Mă aflu într-o încăpere cu oameni alcătuiți din trei părți. Prima parte din mine este duhul meu omenesc. Înainte de a fi fost mântuit, acest duh era mort față de Dumnezeu. Dar când am crezut în Domnul Isus și L-am primit prin credință, am primit darul lui Dumnezeu, El m-a curățat prin sângele Lui, și Duhul Lui, Duhul Sfânt, Dumnezeu Însuși a venit în duhul meu și Și-a făcut locașul acolo, pentru totdeauna. Eu am primit viața veșnică. Și viața este în Fiul Său. Duhul Sfânt locuiește în duhul meu. De

asemenea, Duhul Sfânt m-a botezat în Cristos. M-a pus în Mântuitorul și m-a așezat, în duhul, în locurile cerești. Poate mă veți întreba: „Dar unde te afli acum? Ești acolo sau aici?” Eu sunt acolo. Sunt așezat cu Cristos în locurile cerești, în duhul. Iar El locuiește în duhul meu, acum, când mă aflui în fața voastră. Această situație e valabilă pentru noi toți, deoarece Duhul Sfânt pe care L-am primit nu are probleme cu timpul sau distanța. Întreaga creație este în Dumnezeu, și El a dat Duhul fără măsură. Acest Duh a venit să locuiască în mine. Duhul meu este parte din noua creație. Cei mai mulți oameni cred că, într-o zi, Domnul va aduce o nouă creație. Creația a început deja. Domnul a început să aducă această creație în ordine exact inversă față de veche creație. În vechea creație, El a creat cerul și pământul și toate lucrurile de pe pământ. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost omul. În noua creație, ultimul devine primul. Deci, El a început cu omul cel nou. Cine este acest om nou? Este Isus Cristos și toți aceia care sunt în El; toți cei răscumpărați de Dumnezeu. Isus Cristos – Capul, și tot poporul Lui – Trupul Lui. Acest om nou este astăzi pe pământ, însă el nu e parte din lumea aceasta. Nu e parte din vechea creație, ci din noua creație. Vechea creație trece, dar noua creație va dura pentru totdeauna. La sfârșitul Bibliiei vedem că Dumnezeu aduce un cer nou și un pământ nou. Duhul meu este parte din noua creație.

A doua parte din mine este trupul omenesc. Acest trup este parte din vechea creație și adeseori îmi cauzează probleme. Nu numai că e bolnav uneori, obosește, nu face ceea ce eu aș vrea să facă, ci are în el principiul păcatului. Astfel, uneori mă trezesc făcând exact lucrul pe care nu vreau să-l fac. Câteodată, din cauza acestui trup, lucrul pe care vreau să-l fac, nu-l fac. Cuvintele pe care le-am spus sunt cuvintele apostolului Pavel. Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu... Isus Cristos! Acest trup este parte din vechea creație și are poftele lui.

Duhul meu este prima parte, parte din noua creație; acest trup este parte din vechea creație. Între acestea două se află a treia parte: eu sunt un suflet viu. Din Geneza aflăm că, arunci când l-a creat pe om, Dumnezeu a suflat suflarea vieții în nările omului. Omul a devenit un suflet viu. Sufletul meu este alcătuit din mintea mea, voința mea, sentimentele mele, personalitatea mea. Domnul iubește sufletul meu. Domnul iubește și sufletul tău. Motivul pentru care a creat sufletul nostru este ca noi să Îl preamărim pe Domnul, ca noi să putem arăta slava Fiului Său.

Iată-mă, deci, un suflet viu între acest duh (parte din noua creație) și acest trup (parte din vechea creație). Acum depinde de cine va asculta acest suflet. În Romani 8:4 se vorbește despre a nu umbla după carne, ci după Duhul.

Sau, cum spune în Efeseni 4:17: „să nu mai umblați cum umblă neamurile, în deșertăciunea gândirii lor”. Neamurile îi reprezintă pe cei nemântuiți. Mințile lor sunt sub tirania trupurilor lor. De aceea, ei umblă într-o deșertăciune continuă. O deșertăciune a morții. Pavel scrie romanilor, în Romani 8:6: „căci gândirea îndreptată spre carne este moarte, dar gândirea îndreptată spre Duhul este viață și pace” (trad. engl.). Deci, gândirea îndreptată spre carne este moarte, pe când gândirea îndreptată spre Duhul este viață și pace. Știi cum poți să ai gândirea îndreptată spre Duhul? Pavel le scrie colosenilor, în capitolul 3: „Întrucât ați înviat împreună cu Cristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră e ascunsă cu Cristos în Dumnezeu.” Cu alte cuvinte, noi, creștinii, avem o alegere de făcut. Încotro îți vei îndrepta gândirea? În ce direcție îți vei orienta acest suflet viu? Pavel a scris, în Romani, capitolul 12: „Să nu vă potriviți chipului acestei lumi, ci fiți transformați, prin înnoirea minții voastre” (trad. engl.) Continuă să îți îndrepti privirea asupra Domnului Isus în duhul tău și să trăiești în realitatea aceluia tron, unde am fost așezați în duhul. Gândește-te la lucrurile de sus! Știi care este cel mai important gând al zilei pentru tine? Este primul gând! În fiecare dimineață, când te trezești, fă primul gând rob ascultării de Isus. Când te trezești din somn, îndreaptă-te spre Domnul în duhul tău, ca să ai părtășie cu El. Vorbește cu El, salută-L, mulțumește-I, laudă-L și stai în prezența Lui. Al doilea gând cel mai important al zilei este al doilea gând al tău. Adică, odată ce te-ai îndreptat spre Domnul, nu te abate de la El. Continuă să rămâi în prezența Lui în cursul zilei. Domnul e foarte practic. Putem să facem tot felul de lucruri pe care Domnul ni le dă de făcut, dar să le facem în prezența Lui. Iar când descoperi că te-ai rătăcit, că ai ieșit din prezența Lui, și în mintea ta ești acum într-un canoe pe fluviul Amazon, sau poate într-un loc și mai rău, ce vei face? Nu te lupta cu acele gânduri. Care e primul lucru de făcut? Sub sângele lui Isus. Frați și surori, noi putem să ne întoarcem, și să ne întoarcem repede, pentru că sângele lui Isus ne curăță de orice nedreptate. Dar ce să fac dacă vrăjmașul va încerca să mă osândească? Avem un răspuns la aceasta; putem să ne îndreptăm gândurile asupra Domnului Isus. Nu să ne gândim la lucrurile despre Isus, ci la Domnul Însuși care locuiește în duhul nostru.

Al doilea lucru despre umblarea cu Isus este Viața, Duhul Sfânt. Pavel spune, în Galateni 5:16: „Umblați cârmuiți de Duhul și nu veți împlini faptele cărnii.” Îmi place ce spune psalmistul în Psalmul 25: „Către Tine, Doamne, îmi înalț sufletul.” Știți că atunci când noi ne înalțăm sufletul spre Domnul, când ne gândim la lucrurile de sus, când practicăm această înnoire a minții, atunci, chiar

și acest trup al păcatului, acest trup al cărnii, devine un instrument al dreptății. Aceste mâini care sunt predispușe la violență, la furt sau la alte lucruri, devin mâini folositoare, mâini iubitoare. Picioarele, care înainte erau gata să alerge să facă răul, acum ne-au adus aici la adunare. Când noi ne gândim la Domnul Isus care Se află la dreapta Tatălui, atunci acest trup devine un instrument al dreptății. Gândirea îndreptată asupra Duhului este viață și pace. Dacă gândurile mele sunt îndreptate doar asupra eului meu, rezultatul este moartea. Există însă sângele scump, și pot să mă întorc iarăși la Domnul.

Al treilea lucru pe care mi l-am notat a fost cuvântul **credință**. 2 Corinteni 5: 7: „căci umblăm prin credință, nu prin vedere.” Dacă mergem înapoi la cartea Genezei, vedem căderea omului și ne dăm seama că exact acest lucru a fost problema. Credința este același lucru cu încrederea. În limba greacă este același cuvânt. Domnul l-a făcut pe om ca să se încreadă în El. I-a dat stăpânire asupra pământului, l-a pus într-o grădină, în Rai. A pus pomul vieții în acea grădină. Dacă Adam ar fi mâncat din pomul vieții, Duhul Sfânt ar fi intrat în duhul lui, – după cum am văzut, acesta este al doilea pas. Însă era și un alt pom în grădină, pomul cunoștinței binelui și răului. Acești doi pomi vorbesc despre viața în Cristos și viața eului – fiecare om făcând ce este drept în ochii lui. Șarpele a venit la Eva și, în esență, iată ce i-a spus: „Dumnezeu este mincinos. El nu v-a spus adevărul. Oare v-a spus că dacă veți mânca din pomul acesta, veți muri negreșit? Cu siguranță că nu veți muri! Dumnezeu însă știe că dacă veți mânca din acest pom, veți fi exact ca și El. Nu trebuie să rămâneți în această poziție umilă în care vă aflați, sub autoritatea Domnului. Puteți să vă înălțați. Puteți să fiți ca Dumnezeu. O, El caută să vă țină într-o poziție inferioară, dar voi puteți să fiți cineva.” Eva și soțul ei au adoptat această atitudine. „O, ce bine că l-am întâlnit pe acest șarpe! Și când te gândești că noi ne încredeam în Dumnezeu. El ne-a minșit tot timpul! Acest șarpe amabil ne-a arătat adevărata cale.” Ei nu au făcut doar o simplă greșeală; ei *nu s-au încrezut* în Dumnezeu –aceasta este o atitudine foarte ostilă față de Domnul. Ei au crezut că Cel Sfânt, Cel Drept, era întuneric, era mincinos; au crezut că Cel care este plin de milă și de îndurare ar fi încercat să nu le dea anumite lucruri bune. Astfel, au mâncat și au căzut. Iar astăzi, toți urmașii lor sunt căzuți.

Domnul însă a avut milă, a venit la noi și ne-a dat un dar minunat: credința. Având această credință, noi am crezut în El și El ne-a mântuit. Iar acum vrem să umblăm cu El. Ce scrie Pavel colosenilor? „După cum L-ați primit pe Cristos Isus Domnul [prin credință], tot așa să și umblați în El.” Deci modul în care umblăm cu Dumnezeu este același mod în care am fost mântuiți: încrezându-ne în El. Noi

umblăm prin credință, nu prin vedere. Așa de mulți creștini încearcă să trăiască după sentimentele lor. „Mi-ar plăcea să umblu cu Dumnezeu. Dar simt că El este așa de departe de mine. Nu simt prezența Lui.” Dar oare Domnul te-a chemat să umbli după simțuri? Sau să te încrezi în El și în Cuvântul Lui? Ce spune Cuvântul Lui? „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.” El niciodată nu te va părăsi. El este prezent și când Îl simți, și când n-L simți. Putem să umblăm cu El, deoarece El spune: „Vino și urmează-Mă.” Dumnezeu nu dă niciodată o poruncă fără a da și harul de a duce la îndeplinire acea poruncă. El spune: „Vino, urmează-Mă.” Astfel că avem și harul de a umbla cu Dumnezeu. Prin credință. Evrei 11:6 „Fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că îi răsplătește pe cei ce-L caută.” Crezi tu că, dacă Îl cauți pe Dumnezeu, El te va răsplăti? Cuvântul Lui spune asta. Te încrezi în Cuvântul Lui? Sau, mai bine spus: Te încrezi în El? Dacă vrei să umbli cu El, trebuie să te încrezi în El. Dacă Îi vei cere o pâine, El nu-ți va da o piatră. El este în totalitate vrednic de încredere. Știți ce spune Cuvântul Său? Dacă Îl veți căuta cu toată inima, El Se va lăsa găsit de voi. Deci, nici nu e nevoie să fim niște creștini foarte tari. Căci cel mai tare creștin, atunci când Îl caută pe Domnul din toată inima, Îl găsește pe Domnul în același mod ca și cel mai slab creștin, și anume: prin har. Domnul Se lasă găsit de noi.

Deci, *sub sânge, în Duhul Sfânt, prin credință*. Al patrulea lucru este alcătuit din două cuvinte: **ascultare și supunere**. V-ați putea gândi că aceste două cuvinte reprezintă unul și același lucru. Ascultarea este o acțiune exterioară. Supunerea este o atitudine a inimii. Eu am doi gemeni. Acum sunt deja mari, au intrat la facultate. Dar într-o zi, aveau în jur de opt ani, se jucau împreună – se iubesc foarte mult unul pe celălalt – și dintr-o dată au început să se bată. Sunt niște băieți foarte atleți. Când lupta s-a încins destul de tare, am mers la ei și le-am zis: „Opriți-vă, încetați!” I-am făcut să termine, dar, desigur, voiam să restabilesc pacea între ei. Am poruncit fiecăruia: „Spune fratelui tău că îți pare rău.” „Nu!” „Spune fratelui tău că-ți pare rău.” „Nu!” „Dacă vrei să mai trăiești, spune fratelui tău că-ți pare rău!” (Eram un stăpân aspru!) Au ascultat, neavând încotro, dar inimile lor erau departe de supunere! În exterior au spus, într-adevăr, „Îmi pare rău”, dar a mai durat ceva timp până ce inimile lor s-au întors una spre cealaltă.

Știți că Biblia spune că Dumnezeu iubește pe cel care dă cu bucurie. Și noi știm că cei credincioși trebuie să fie darnici. Viața pe care am primit-o – Duhul Sfânt –, această viață veșnică, această viață creștină, este o viață care dăruiește. Astfel că, deseori, noi dăruim. Uneori însă dăruim deoarece credem că așa

trebuie să facem. „Toți ceilalți dau, și Biblia spune că trebuie să dăm... eu însă nu prea vreau să dau. Dar dacă nu dau, poate că toți mă vor judeca...” și multe alte motive. Și astfel, dăm ceva. Dar mai bine ține pentru tine, nu da nimic în acest fel. Pentru că Domnul nu caută doar o mână ascultătoare. Da, să ascuți de El, dar cu o inimă supusă! Aceasta poate fi foarte dificil. S-ar putea să-mi spui: „John, eu am o problemă cu inima mea. Niciun medic nu poate s-o rezolve. Uneori această inimă este așa de împietrită. Aproape că nu știu ce să mă fac; nu este o inimă supusă.” În Mica 6:8 ni se spune „să umblăm smeriți cu Dumnezeul nostru”. Dar uneori noi ne înălțăm așa de mult! Ce pot să fac cu inima mea? Am o veste bună pentru noi toți. Ioan scrie, în 1 Ioan: „Dumnezeu este mai mare decât inima noastră”. Ești copilul Lui? Te încrezi în El? Ai viața Lui? Vino la El, nu numai o dată, ci mereu, adu înaintea Lui inima ta împietrită și spune: „Doamne, creează în mine o inimă curată. Doamne, înnoiește înlăuntrul meu un duh drept”, Domnul abia așteaptă să audă astfel de rugăciuni. Lui Îi place să facă operații pe cord în noi. O, supuneți-vă Lui!

Îmi vine în minte Psalmul 23. „Domnul e Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic.” Psalmistul începe psalmul ca și cum ar fi un miel. El are un Păstor mare și este foarte fericit. Știți că atunci când ești născut din nou, când păcatele îți sunt iertate și ai primit viața veșnică, când știi că nu mai mergi în iazul de foc de unde nu scapă nimeni care ajunge acolo, ești foarte fericit. Domnul, Păstorul tău, te duce la ape liniștite, la pășuni verzi, și nu duci lipsă de nimic. El îți înviorază sufletul. Este un lucru așa de plăcut să fii mielul Lui. Apoi, într-o zi, El începe să te conducă, dar nu înspre apele liniștite și pășunile cele verzi, iar tu, urmându-L, vezi unde te duce. „Stai puțin, Doamne, trebuie să fie o greșală la mijloc. Acel drum duce spre valea umbrei morții. Să ne întoarcem la apele liniștite și la pășunile verzi. Acolo este mai multă înviorare pentru sufletul meu.” Frați și surori, a avea o inimă supusă înseamnă a ști că Domnul vrea pentru tine orice lucru bun. El nu te duce pe niciun drum care ți-ar pricinui vreun rău. În realitate, El vrea să te ducă să te facă fiu în slavă. Rețineți că nu este vorba de valea morții, ci de valea *umbrei* morții. Moartea nu ne mai poate face niciun rău. „Căci noi am murit, și viața noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu.” Știți ce se află la capătul aceluia drum pe care te duce Domnul prin acea vale? „Și voi locui în casa Domnului în toate zilele vieții mele.” Mieii nu trăiesc în case. Ei trăiesc pe pășuni. Fiii locuiesc în case. „Tu îmi pregătești masa în prezența vrăjmașilor mei.” Oile nu mănâncă la masă, fiii mănâncă la masă. Aceasta va face Domnul cu tine și cu mine, dacă Îi dăm voie. Dacă noi ne predăm Lui, dacă Îl lăsăm să lucreze în noi acea inimă supusă, atunci El ne va duce de la starea de copii în Cristos (mieluși)

la starea de fii. Fie ca El să găsească cale liberă în viața noastră. Să nu credeți că ce are Domnul pentru voi ar fi altfel decât ceea ce este cel mai bun. Îmi place acel verset din Apocalipsa 14:4 care vorbește despre cei 144.000 care stau împreună cu Domnul pe muntele Sionului. Se spune acolo: „Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge.” Acesta este modul de a umbla cu Dumnezeu, în ascultare și supunere. Oriunde merge El, ei Îl urmează, umblând cu El. Sub sânge, în Duhul Sfânt, prin credință, în ascultare și supunere.

Ultimul lucru pe care mi l-am notat cuprinde și tot două cuvinte. Inițial am vrut să scriu **dragoste**, dar după ce am scris, nu am putut să las așa. De aceea am scris **dragoste și iertare**. Efeseni 5:1-2 „Urmați dar pilda lui Dumnezeu. ...Trăiți în dragoste.” Acesta este modul de a umbla cu Dumnezeu, *în dragoste*. „După cum și Cristos v-a iubit...” Cum ne-a iubit? El ne-a iertat, și-a dat viața pentru noi. Cum să ne purtăm unii față de alții? Domnul a spus: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu”. Nu doar să fim prieteni, nu doar să avem puțină afecțiune unii față de alții, ci să ne iubim unii pe alții cu dragostea lui Cristos și să ne iertăm unii pe alții. Cât de des Biserica își pierde mărturia pentru că frații și surorile nu sunt dispuși să ierte. Mai întâi vrăjmașul încearcă să ne acuze în conștiința noastră, și dacă nu-i reușește asta, atunci încearcă să ne facă să umblăm călăuziți de carne. Dacă nici asta nu-i reușește, atunci încearcă să ne distrugă credința. Dacă nici asta nu merge, atunci încearcă să ne facă neascultători, răzvrățiți. Și dacă nici asta nu ține, atunci el cauzează probleme între frate și soră, între frate și frate sau soră și soră. Apare astfel o împietrire a inimii și o lipsă de iertare. Iar atunci când este lipsă de iertare, umblarea ta cu Dumnezeu încetează. Când Domnul i-a învățat pe ucenici acea rugăciune pe care o numim Tatăl nostru, la sfârșit a subliniat un singur lucru: „Dacă nu iertați celor ce v-au greșit, nici Tatăl vostru nu vă va ierta pe voi.” Asta nu înseamnă că ne vom pierde mântuirea, ci înseamnă că o barieră se interpune între noi și Domnul și nu mai putem umbla cu El. El ne-a iertat totul, dar noi ne ținem cu amândouă mâinile de acele mici jigniri. În 1 Corinteni 13:5 se spune: „dragostea nu pune la socoteală o nedreptate suferită” (trad. engl) Dragostea suferă totul și rabdă totul, de dragul Domnului Isus.

Frați și surori, dacă nu umblăm în dragoste și iertare, atunci nu umblăm deloc cu Dumnezeu. Nu vom fi ca Noe, care a primit acea mărturie: „El a umblat cu Dumnezeu.” Nu vom fi niște oameni care să biruie prin orice fel de judecată, iar mărturia lui Isus va fi foarte slabă în mijlocul nostru. Însă nu așa trebuie să fie. Să ne hotărâm în inima noastră să umblăm cu Dumnezeu sub sânge, în Duhul, prin credință, în ascultare și supunere, în dragoste și iertare.

Doamne, dreptul de întâi născut al fiecărui creștin este de a umbla cu Tine, și nu vrem să ne vindem acest drept așa cum a făcut Esau. Vrem să ajungem să ne bucurăm de plinătatea acestui drept de întâi născut și să Te urmăm. Doamne, Te rugăm să faci această lucrare în noi, să ne aduci mereu aminte de sângele Tău scump, să ne atragi în prezența Ta, în Duhul Sfânt. Să ne zidești, Doamne, în credință, să ne dai o inimă supusă și să faci ca dragostea Ta prețioasă să domnească în trupul lui Cristos, ca să existe iertare între frați și surori și o mărturie glorioasă despre Tine. Doamne, adu-ne Tu aminte despre aceste lucruri în zilele care vor veni. Croiește-Ți Tu drum în fiecare inimă. Îți cerem în Numele lui Isus. Amin.

DANIEL

Ezechiel 14:12-20 „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, când va păcătui o țară împotriva Mea, dedându-se la fărâdelege, și Îmi voi întinde mâna împotriva ei, – dacă îi voi sfârâma toiagul pâinii, dacă îi voi trimete foametea, dacă îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele, chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul, Dumnezeu. Dacă aș lăsa ca țara să fie cutreierată de fiare sălbatice, care ar lăsa-o fără popor, dacă ar ajunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni, din pricina acestor fiare, și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, și țara ar ajunge un pustiu. Sau dacă aș aduce sabie împotriva țării acesteia, dacă aș zice să treacă sabia prin țară, dacă i-aș nimici cu desăvârșire oamenii și vitele, și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, – zice Domnul Dumnezeu, – că n-ar mai scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei singuri ar scăpa. Sau dacă aș trimite ciuma în țara aceasta, dacă Mi-aș vărsa urgia împotriva ei prin molimă, ca să-i nimicesc cu desăvârșire oamenii și vitele, și ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea – zice Domnul, Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.”

Judecători 21:25 „Pe vremea aceea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.”

Mesajul pe care-l am pe inimă se referă la mărturia poporului lui Dumnezeu din toate veacurile. Mărturia copiilor lui Dumnezeu este următoarea: ei Îl urmau pe Domnul o vreme, apoi se depărtau de El. Când Îl urmau, Dumnezeu putea să obțină ceva pentru Sine. Dar când se depărtau de El, rezultatul era judecata asupra celor din casa credinței. Și eu cred că judecata este pe cale să vină asupra întregii lumi. Ea va veni într-un mod îngrozitor. Însă, judecata începe cu casa lui Dumnezeu. Ea este în folosul poporului Său. Când Dumnezeu aducea judecata asupra poporului Său din vechime, poporul se întorcea la Dumnezeu. Frați și surori, trupul lui Cristos are nevoie de judecata Domnului în aceste zile. Pentru că, în timpul judecății, Dumnezeu Își aduce aminte de îndurarea Lui; El caută să îl întoarcă pe poporul Său înapoi la Sine.

Am văzut în acest pasaj din Ezechiel că au fost trei bărbați care au trecut biruitori prin orice judecată care a venit asupra poporului. Aceștia au fost Noe,

Daniel și Iov. În Geneza ni se spune că Noe a umblat cu Dumnezeu. De aici începe creștinul. După ce Domnul ne-a mântuit, este timpul să începem să umblăm cu Dumnezeu. Când umblăm cu El, învățăm căile Lui, rămânem în El și suntem schimbați. După ce am umblat un timp cu Domnul, dobândim putere. Am vorbit despre a umbla cu Dumnezeu sub sânge, în Duhul, prin credință, în ascultare și supunere, în dragoste și iertare.

Ajungem acum la cel de-al doilea om, la Daniel. Cred că este semnificativ că Dumnezeu nu i-a enumerat pe acești trei oameni în ordine cronologică. Cel care, din punct de vedere cronologic, ar fi trebuit să fie ultimul, este pus la mijloc.

Apocalipsa 21:7. În mijlocul tuturor necazurilor care sunt în lume și în mijlocul oricărei judecăți pe care Domnul o aduce ca să-l întoarcă pe poporul Său la Sine, ni se oferă posibilitatea de a birui. „Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu.” Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Dar ce se întâmplă dacă nu biruim? Mulți își pun întrebare: Oare nu vom mai fi mântuiți? Dar nu la aceasta se referă pasajul menționat. Se spune că dacă *vom birui*, vom moșteni aceste lucruri. El va fi Dumnezeul nostru, iar noi vom fi fiii Lui. Dacă nu vei birui, nu vei moșteni aceste lucruri. El va fi Dumnezeul tău, iar tu vei fi *copilul* Său iubit.

Frați și surori, moștenirea depinde de creșterea noastră. La aceasta ne referim când vorbim despre fii. Când Domnul ne naște din nou, suntem niște copilași. Însă scopul Său este ca noi să creștem și să ajungem la maturitate. Să nu mai fim copii, ci fii ajunși la maturitate.

În acest verset există ceva ce cred că ne va fi de folos. Pentru că atunci când spunem: „Trebuie să biruim”, adeseori se întâmplă că noi, creștinii, începem să ne gândim la o strategie pentru a birui. Am spus deja că expresia „viața creștină” nu există în Biblie. Adeseori, oamenii se gândesc la viața creștină ca fiind un cod etic. „Trebuie să adoptăm o anumită conduită pentru a deveni creștini.” Biblia însă folosește expresia „viața veșnică”. Și când așa folosim această expresie, atunci ne dăm seama că viața veșnică este o Persoană. Nu o listă de reguli și porunci pe care le păzim, ci o Persoană pe care o cunoaștem. Acea Persoană este Domnul Isus. El este Dumnezeu Fiul, Mântuitorul nostru. El vrea să aibă părtășie cu poporul Său. El ne-a dat viața Lui. Noi am primit viața veșnică, am primit viața creștină. Acum, El vrea ca acea viață a Lui să se vadă în afară, prin noi.

În același mod putem să ne gândim la acest cuvânt „a birui”. Poate ne gândim: „Ei bine, trebuie să biruiesc pentru a deveni un fiu.” Și astfel ne impunem niște reguli, niște porunci pe care să le respectăm pentru a fi biruitori. Însă poate că ar trebui să ne gândim în felul următor: Dacă voi crește, devenind fiu, atunci

voi birui. Creșterea este ceva organic; este legată de viață, de viața Lui. Dacă eu Îi voi da voie Domnului să Își trăiască viața Lui în mine, atunci voi crește și, de asemenea, voi birui. Dacă încerc să biruiesc, am foarte mari șanse să devin o persoană religioasă și, astfel, să fiu prins în cursă de religia mea. În felul acesta, în loc să Îl cunosc pe Domnul adânc în duhul meu, eu voi trăi doar o viață care imită creștinismul. Avem și copii în mijlocul nostru. Am remarcat că, uneori, copiilor le place să se îmbrace cu hainele părinților. Se dau drept oameni mari. Încearcă chiar să se poarte ca niște adulți. Acest lucru e amuzant când îl întâlnim la copii. Însă viața creștină nu se trăiește în acest fel. Cu alte cuvinte, noi nu încercăm să pretindem a fi creștini sau să imităm un anumit standard creștin. Există un standard creștin, dar acel standard este Isus Cristos. În măsura în care Îl urmăm și umblăm cu El, vom și crește. Atunci nu mai trebuie să ne prefacem că suntem oameni mari, căci Duhul Său cel Sfânt ne va face să creștem, să ajungem la maturitate. Rezultatul va fi că vom birui și, astfel, vom intra în stăpânirea moștenirii noastre.

1 Ioan 2:12-14: „Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui. Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V-am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.” Cui se adresează Ioan? Creștinilor. Frați și surori, viața creștină este un proces, întocmai cum creșterea este un proces. Atunci când venim la Domnul și credem în El, suntem niște copilași. Și El ne spune: „Copilașilor, păcatele voastre sunt iertate și Îl cunoașteți pe Tatăl.” Când păcatele îți sunt iertate și Îl cunoști pe Tatăl, poți să începi să umbli cu Dumnezeu. Rețineți că noi începem sub sânge. Copilașilor le sunt iertate păcatele. Deci, după ce am fost mântuiți, e timpul să începem să umblăm cu Dumnezeu. A umbla cu Dumnezeu nu este ceva rezervat doar părinților, ci noi suntem chemați să umblăm cu Domnul de la bun început. Dar ce se întâmplă dacă am risipit mult timp? „Astăzi... câtă vreme se zice astăzi. Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” Adică, să începem să umblăm cu El astăzi. Umblând cu Domnul, vom crește. După un timp, vei descoperi că ai devenit tânăr. Acești tineri sunt tari, Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei și ei l-au biruit pe cel rău.

Daniel ne vorbește despre mijlocire. Aceasta este o slujbă pe care o avem de îndeplinit înaintea tronului lui Dumnezeu. În acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, vedem nu numai trei caracteristici pentru a birui, ci vedem și o creștere, o dezvoltare, și anume: din copilași devenim tineri; umblând cu Dumnezeu

ajungem tari; Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în noi, și începem să mijlocim înaintea tronului lui Dumnezeu.

Daniel 9:1-3 „În anul dintâi al lui Dariu, fiul lui Ahașveros, din neamul Mezilor, care ajunsese împărat peste împărăția Haldeilor, în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmurile Ierusalimului, după numărul anilor despre cari vorbise Domnul către proorocul Ieremia. Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă.”

Daniel a fost un om care a umblat cu Domnul. Pe măsură ce umbla cu El, devenea din ce în ce mai puternic. Apoi, spre sfârșitul vieții, a citit ce scrisese Ieremia și a văzut acolo ceva. A văzut că s-a încheiat perioada celor șaptezeci de ani de robie, adică era timpul ca poporul lui Dumnezeu să se întoarcă înapoi în țară. A început să se roage. Întrebare: De ce a așteptat Daniel până acum ca să înceapă să se roage pentru întoarcerea poporului? Oare nu a mijlocit el pentru Israel tot timpul? Mijlocirea este întotdeauna potrivit voii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, noi nu mijlocim pentru lucrul cutare, pentru persoana cutare, pentru națiunea cutare, ci mijlocim pentru voia lui Dumnezeu cu privire la persoana respectivă sau situația sau națiunea respectivă. Aceasta este o deosebire enormă.

Să vă dau un exemplu: Eu am un fiu. Recent a rămas fără slujbă. A venit la strângerea de rugăciune și a spus fraților că are nevoie de un nou serviciu și ne-a cerut să ne rugăm pentru asta. Ne-am rugat ca Domnul să îi dea un serviciu. Acesta este un lucru bun; noi trebuie să venim cu nevoile noastre înaintea Domnului și să cerem lucruri bune de la Domnul. Dar, în timp ce ne rugam, eu am început să mă rog puțin diferit. M-am rugat Domnului în felul următor: „Doamne, știu că în Cuvântul Tău este scris că dacă vom căuta înainte de toate Împărăția Ta și dreptatea Ta, atunci tot de ce avem nevoie ni se va da pe deasupra. Doamne, Te rog să faci din Jonny un om care să caute mai întâi de toate Împărăția Ta. Doamne, fă să aibă o inimă neîmpărțită, să urmărească doar scopul Tău, să caute dreptatea Ta. Să fie exclusivist în această privință. Apoi, Doamne, dă-i și lucrul de care are nevoie. El se gândește că are nevoie de un serviciu. Și are nevoie de un serviciu.” Noi nu știm care este serviciul pe care Domnul îl are rezervat pentru noi. Dar știu care este voia lui Dumnezeu pentru fiul meu: ca el să fie unul care caută Împărăția lui Dumnezeu din toată inima. Eu pot să mă rog pentru el, dar dacă vreau ca să mijlocesc pentru el, trebuie să mijlocesc potrivit voii lui Dumnezeu. Daniel a mijlocit potrivit voii lui Dumnezeu. Iar când Duhul Sfânt i-a arătat din Scriptură că a sosit momentul, ceva s-a trezit în Daniel. A început să mijlocească pentru popor. Ba chiar s-a pus pe sine însuși în locul lui Israel. A

mărturisit: „Doamne, *noi* am păcătuit.” Despre Daniel, Scriptura nu are niciun lucru negativ de spus. El a început să mărturisească ca și cum el făcuse toate lucrurile rele pe care Israel le făcuse. „Doamne, noi am săvârșit nelegiuire, am fost îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiri tale. N-am ascultat pe robii Tăi, prorocii...” Și așa mai departe... El a mijlocit înaintea lui Dumnezeu pentru Israel. Domnul a auzit rugăciunea lui. Întrucât ea a fost conform vocii lui Dumnezeu, Domnul i-a dat voie să cunoască care era voia Lui. Rețineți că Ioan a scris: „Vă scriu, tinerilor, pentru că sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi.” Domnul vrea ca să ne descopere voia Lui, ca noi să începem să mijlocim pe pământ.

În legătură cu această mijlocire, am patru întrebări:

1. De ce? De ce trebuie să mijlocim înaintea tronului lui Dumnezeu? El este Creatorul a toate. Tot cerul, tot pământul îi aparțin lui Dumnezeu. Cum se face că El are nevoie ca poporul Său să se roage, să mijlocească pentru voia Lui? Răspunsul îl găsim în Geneza. Răspunsul la multe lucruri din Biblie îl găsim în Geneza. De la bun început Domnul a dat omului stăpânire asupra pământului. Geneza 1:25, 26. „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră. Să le dăm stăpânire...” Omul a căzut, nu și-a menținut stăpânirea. Domnul însă este hotărât în împlinirea planului Său inițial. El nu spune: „Ei bine, dacă omul a căzut, o să fac un alt plan.” Nu! Ci spune: „Eu am dat pământul omului. Și dacă vreau să fac ceva pe pământ, voi face lucrul respectiv prin intermediul omului.” De aceea, când Domnul vrea să facă ceva, El Își descoperă voia poporului Său. Nu cred că tuturor din poporul Său, ci acelor care umblă cu El. Umblând cu El, rămânând în El, aceștia devin tari, și Cuvântul rămâne în ei. Astfel, El poate ușor ca să le descopere voia Lui. Poate că El nu o descopere copilașilor, cărora le sunt iertate păcatele și care îl cunosc pe Tatăl; datoria acestora este ca să umble cu Dumnezeu. Dar, umblând cu Dumnezeu, vor crește. Vor ajunge în punctul de a fi în stare să mijlocească pentru voia lui Dumnezeu.

Să vă dau câteva exemple din care vom vedea intenția clară a lui Dumnezeu cu privire la om, El dorește ca omul să mijlocească. Probabil cunoașteți aceste întâmplări. Moise l-a scos pe poporul lui Dumnezeu din Egipt. După ce au trecut Marea Roșie și au ajuns în pustie (Exod 17), Amalec le-a ieșit înainte ca să se lupte cu ei. Amalec îi reprezintă pe vrăjmașii lui Dumnezeu. Iosua și oștirea s-au dus în vale ca să se lupte cu Amalec, în timp ce Moise, omul lui Dumnezeu, s-a suit pe munte. El putea să vadă ce se petrecea în vale. Moise și-a înălțat mâinile spre Domnul, mijlocind înaintea Lui. În timp ce el făcea acest lucru, Israel era biruitor în luptă. Dar mâinile lui Moise oboseau, și el le lăsa jos ca să se odihnească.

Atunci biruia Amalec. Apoi Moise ridică din nou mâinile, și din nou biruia Israel. Iar când le lăsa jos din nou, Amalec biruia. Slavă Domnului că Moise nu era singur! Cu el erau și cei doi frați ai lui, Aron și Hur. Ei au luat o piatră pe care s-a așezat Moise, și fiecare frate s-a așezat de o parte și de alta a lui Moise. Moise și-a ridicat mâinile spre Dumnezeu, și ei l-au ajutat să-și țină mâinile în sus. Astfel, Israel a biruit.

Nu a vrut Dumnezeu ca Israel să câștige biruința? Desigur că a vrut! Dar rețineți că Dumnezeu a dat omului stăpânire asupra pământului. Deci, când vrea să ducă mai departe cauza poporului Său, El îi cheamă pe aceia care sunt suficient de puternici, de maturi, ca să mijlocească. Să mijlocească pentru voia lui Dumnezeu.

Cunoașteți și istoria Anei. Ea era o femeie stearpă și dorea foarte mult să aibă un fiu. Era chinuită zi și noapte de cealaltă soție a soțului ei, care avea mulți copii. Soțul o iubea pe Ana mai mult decât pe cealaltă, de aceea, aceasta din urmă se răzbuna și mai mult și îi spunea că nu are copii pentru că e blestemată de Dumnezeu. Deci Ana dorea un fiu. Odată, ea și soțul ei s-au dus la casa lui Dumnezeu, la Cort – în acele zile Cortul era în Șilo – și ea a început să se roage, să lupte în rugăciune înaintea Domnului. Eu cred că Duhul Sfânt i-a arătat atunci ceva. Dintr-odată, rugăciunile ei s-au schimbat, au devenit altfel decât cum erau înainte. S-a rugat în felul următor: „Doamne, dă-mi un fiu, și eu Ți-l voi da înapoi Ție. Briciul nu va trece peste capul lui în toate zilele vieții lui.” De îndată ce ea s-a rugat în felul acesta, problema s-a rezolvat. Fiul ei a fost Samuel, ultimul judecător din Israel. El este cel care l-a uns pe Saul ca împărat, dar, mai presus de toate, el l-a uns pe David, pe marele împărat. Samuel a fost un personaj central al vremii lui. Domnul nu a vrut să aducă un om ca Samuel fără ca cineva să mijlocească mai întâi pentru voia Lui în această privință. Cu alte cuvinte, Ana căutase ceva ce ea dorea. Dar, când a început să caute ceea ce Dumnezeu dorea, El a spus: „Amin. Așa să fie.” Și astfel, toate aceste lucruri i-au fost date pe deasupra; ea a primit mulți copii. Dumnezeu vrea ca tinerii Lui, pe pământ, să se roage pentru voia Lui.

Cunoașteți întâmplarea când Dumnezeu S-a dus la Avraam. El era în drum spre Sodoma și Gomora. Scriptura prezintă astfel lucrurile, încât ne putem închipui cum Dumnezeu a vorbit în Sine Însuși, zicând: „Să ascund oare de Avraam ce vreau să fac, întrucât El va deveni un neam mare?” Cu alte cuvinte, Dumnezeu a spus: „Vreau să-i arăt lui Avraam ce vreau să fac.” Avraam a început să mijlocească pentru nepotul său, Lot. Eu cred că aceasta a fost voia lui Dumnezeu. Putem aduce anumite critici la adresa lui Lot, însă Noul Testament

îl numește Lot cel drept. Spune: „Acel om drept...” și vorbește despre sufletul lui drept. Deci Avraam a început să mijlocească înaintea Domnului, ca să îl scape pe Lot. Aceasta a fost, de fapt, și intenția Domnului.

Amos 3:7 „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.” Domnul caută oameni cărora să le poată încredința din voia Lui. Nu numai ca ei s-o cunoască, ci ca ei să înceapă să mijlocească pentru împlinirea voii Lui pe pământ. Cuvântul că El nu face nimic fără ca să-Și descopere voia Sa slujitorilor Săi.

Isaia 45:11, în engleză spune: „Întrebați-Mă în legătură cu lucrurile care vor veni privitoare la fiii Mei, și porunciți-Mi (ebraică) cu privire la lucrarea mâinilor mele.” Pentru mine, acesta este un lucru remarcabil. Mai întâi Domnul spune: „Întrebați-Mă”. Ce să Mă întrebați? „Întrebați-Mă despre voia Mea. Despre lucrurile privitoare la fiii Mei. Domnul îi caută foarte mult pe cei care sunt dispuși să Îl caute, pe El și voia Lui, mai presus de orice. Nu este nimic rău să Îi cerem Domnului cutare sau cutare lucru, dar, de asemenea, nu trebuie să neglijăm această slujbă de mijlocire. Odată ce L-am întrebat pe Domnul cu privire la lucrurile care vor veni, cu privire la fiii Săi, atunci El spune: „Încredințați-Mi Mie lucrarea mâinilor Mele” sau „Porunciți-Mi cu privire la lucrarea mâinilor Mele.” Ar fi fost aproape o blasfemie dacă nu Domnul ar fi spus lucrul acesta. El este Împăratul împăraților. Noi să-I poruncim Lui? Dar ce-I poruncim noi? Ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă ca fiind voia Lui. Nu ceea ce ne pare nouă drept în ochii noștri, ci ceea ce Domnul ne descoperă a fi voia Lui pe pământ. Domnul spune: „Eu am dat pământul omului. Vreau să fac ceva slăvit pe pământ. Voi sunteți poporul Meu. Întrebați-Mă cu privire la voia Mea.”

Noi trebuie să rămânem în Domnul pentru a-L putea întreba asemenea lucruri. Dacă nu-L urmăm pe Miel oriunde merge, n-are niciun rost să vorbim de mijlocire. Dar dacă inimile noastre sunt hotărâte să umble cu Dumnezeu, și să creștem, să devenim fii, atunci Domnul are această slujbă pentru noi. El spune: „Nu voi face nimic fără ca să descopăr tainele Mele slujitorilor Mei. Întrebați-Mă cu privire la lucrurile viitoare, cu privire la fiii Mei. Și apoi, spuneți-Mi să fac acel lucru. Moise, înalță-ți mâinile și spune-Mi să fac să se coboare biruința lui Israel asupra lui Amalec. Ana, spune-Mi că Îmi vei da înapoi fiul pe care ți-l voi da și el va fi un nazireu pentru tot restul vieții lui.”

Îmi vine în minte Moise într-o altă situație. Domnul Se mâniase pe Israel. El a spus: „Moise, voi nimici poporul acesta și voi face din tine un neam mare.” Moise a început să mijlocească și a spus: „Doamne, nu fă asta! Ce vor spune neamurile? Că nu ai putut să duci pe poporul acesta în țară.” Dar vă veți gândi

imediat: „De ce nu a stat Moise deoparte? Nu a fost aceea voia lui Dumnezeu?” Eu cred că Moise a mijlocit tocmai pentru că a cunoscut voia lui Dumnezeu.

Sau hrănirea celor cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești. „Dați-le voi să mănânce!” Domnul a spus: „Nu trebuie să plece, dați-le voi ceva să mănânce.” Biblia spune că El spunea aceasta ca să-i pună la încercare. Pentru că știa ce avea de gând să facă. Dumnezeu îi spusese lui Moise: „Dă-te la o parte!” Dar ce mult I-a plăcut când Moise a început să mijlocească pentru voia Lui. Și, într-adevăr, Domnul l-a și dus pe Israel în țară.

Deci, răspunsul la prima întrebare – De ce trebuie să mijlocim? – este acesta: Domnul a dat omului stăpânire asupra pământului și El nu va acționa decât prin intermediul rugăciunilor tinerilor. Când spun tineri nu mă refer la cei tineri ca vârstă. Noi toți trebuie să creștem la starea de tineri, fie bărbați, fie femei.

2. Pentru ce mijlocim? Am spus deja că mijlocim pentru voia lui Dumnezeu. Cum pot să cunosc voia lui Dumnezeu? Am auzit o întâmplare legată de un frate. Am auzit-o și am spus-o de multe ori, sper că e adevărată. Fratele Stephen Kaung, din USA, are peste 80 de ani. Se spune că mulți tineri merg la acest frate și îl întreabă: „Frate, care e voia lui Dumnezeu pentru viața mea?” Probabil că, de cele mai multe ori, e vorba de întrebări legate de căsătorie. Am aflat că fratele nostru, cu mai multe ocazii, a răspuns în felul următor: „Eu nu știu care e voia lui Dumnezeu pentru viața ta. Eu știu doar *Voia* lui Dumnezeu”. Înțelegeți care este deosebirea? Care este voia lui Dumnezeu pentru *viața mea*? Ca și cum eu aș fi în centrul universului! Sunt poate 1 milion sau 10 milioane de posibilități pentru viața mea (acum nu vorbesc despre voi, vorbesc despre mine). Poate ar trebui să mă mut în Paris, ca să fiu comentator la o televiziune. Sau poate ar trebui să devin un vânător de lei în Africa. Este ceva rău să fi comentator sau vânător? Aș putea să învăț să merg cu barca și astfel să cutreier toată lumea navigând. Să ajung prin locuri frumoase, înstelate, cu ape curate. Mai degrabă aș alege asta! Frați și surori, Dumnezeu are un plan. Dacă vrei să înțelegi voia Lui pentru viața ta, trebuie să înțelegi care este planul Lui pentru toate veacurile. Pentru că, în cele din urmă, voia lui Dumnezeu este planul lui Dumnezeu, planul Său veșnic.

Ai fost născut din nou, și El dorește ca tu să te afli în planul Său. Dacă cunoști planul Său, atunci este simplu să cunoști și voia Lui. Paris sau Africa sau navigatul prin toată lumea – acestea nu mai au importanță pentru mine. Să fiu zidit în Trupul lui Cristos, aceasta are importanță pentru mine. Și știu cu siguranță că aceasta este voia lui Dumnezeu pentru viața mea. Este voia lui Dumnezeu și pentru viața voastră. Dacă noi cunoaștem planul Său, atunci putem cunoaște și voia Lui. Și putem să ne rugăm pentru ea, așa cum am spus în legătură cu voia

lui Dumnezeu pentru viața fiului meu. Nu știu ce serviciu anume este pentru el, dar sunt foarte sigur că voia lui Dumnezeu este ca el să caute înainte de toate Împărăția lui Dumnezeu și, după aceea, Dumnezeu îi va da și un serviciu.

Aș vrea ca, pe scurt, să vă prezint planul lui Dumnezeu. Dacă vreți să-l vedeți foarte clar, deschideți la Apocalipsa 21 și veți vedea Noul Ierusalim coborând din cer, de la Dumnezeu. Dar această cetate slăvită nu poate fi descrisă doar dintr-un punct de vedere.

Acest Nou Ierusalim este o cetate vie. 1 Petru 2:4, 5: „Apropiați-vă de El, piatra vie, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.” Versetul 9: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt...” Și tu ai fost creat ca să fii o piatră vie pentru acea cetate. Deci, pot să te asigur că voia lui Dumnezeu pentru viața ta este aceea de a fi zidit împreună cu alte pietre vii. Când? În ziua când va coborî acea cetate? Nu, atunci lucrarea de zidire se va fi încheiat. Astăzi este ziua pentru a zidi. Astăzi este ziua când Domnul ia pietrele vii și le zidește pe Sine Însuși, El fiind temelie. Le zidește în dragoste. Dar Cuvântul spune, de asemenea, că noi suntem un neam, o împărăție. Domnul Isus este un Împărat slăvit. Voia lui Dumnezeu pentru viața ta și pentru viața mea este de a ajunge sub autoritatea împărătească a Domnului Isus, ca El să domnească, să stăpânească în fiecare dintre noi, și, de asemenea, să domnească asupra noastră și în mod corporativ, ca adunare.

Ni se spune și că suntem o preoție sfântă. În Apocalipsa 22 vedem că robii Lui stau înaintea tronului Lui, având Numele Lui scris pe frunțile lor, și Îi slujesc neîncetat. Domnul a făcut să te naști ca preot. Adesea noi ne gândim că în casa lui Dumnezeu doar câțiva sunt meniți să funcționeze. Suntem foarte mulțumiți dacă sunt unii care se închină cu cântări, cu rugăciuni, în timp ce noi stăm la o parte, ca spectatori. O, dacă am vedea că suntem preoți și că fiecare are o anumită slujbă în casa lui Dumnezeu – nu aceeași slujbă, ci ceva unic, după cum a dat El fiecăruia dintre noi. În Apocalipsa 1 se spune că El ne-a făcut o împărăție de preoți. Este o cetate din pietre vii (tu ești o piatră vie), o împărăție (tu ești cetățean în acea împărăție), o preoție sfântă, împărătească (tu ești unul dintre acei preoți), un locaș unde Dumnezeu cel viu locuiește împreună cu fiii Săi. El te-a chemat ca să crești, să devii un fiu matur. Am citit în Apocalipsa 21:7: „Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri; Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.” Acea cetate este și o mireasă. O Mireasă pentru Domnul Isus. O Mireasă a cărei inimă este plină de dragostea dintâi pentru El.

Tot ce am spus în legătură cu acea cetate este adevărat în legătură cu Biserica de pe pământ de astăzi. Dar nu tot ce se numește biserică este Biserică. Biserica este Trupul lui Cristos, este locul unde Domnul Isus este Cap. Nu este un loc unde fiecare face ce este drept în ochii lui. Acolo, fiecare se ține strâns de Cap, care este Domnul Isus. Ceea ce vine de la Cap, trece pe la fiecare mădular în parte și ajunge o binecuvântare pentru întregul Trup.

Sunt niște lucruri esențiale în ceea ce noi numim Biserică, în locul unde este mărturia lui Isus. Primul lucru este domnia Lui, faptul că El este Cap acolo. El nu este un Cap figurativ, ci este Căpetenia supremă. Să ne imaginăm un acoperiș susținut de doi stâlpi mari. Aceștia sunt esențiali. Primul stâlp este dragostea, iar al doilea este unitatea. Domnul ne-a dat o poruncă nouă: „Să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei...” Cu alte cuvinte, dacă noi nu ne iubim unii pe alții, nu ne iertăm unii pe alții, atunci acest stâlp nu mai există, iar Cristos nu mai este Cap. Mărturia lui Isus este aceasta: toți oamenii știu că suntem ucenicii Lui. Însă dacă noi nu ne iubim unii pe alții, nu avem cu ce dovedi că suntem ucenicii Lui. Căci această dragoste este o dragoste supranaturală. Domnul S-a rugat astfel (Ioan 17): „Tată, ... ca ei să fie una, după cum Tu și Eu suntem una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” Cum știe lumea că Tatăl L-a trimis pe Fiul? Prin unitatea Duhului din mijlocul poporului Său. Pavel a scris efesenilor: „Păstrați unitatea Duhului.” Noi avem aceeași viață și trebuie să îi primim pe toți aceia pe care Domnul îi primește. Dar, mai ales atunci când Domnul îi zidește pe câțiva împreună și aceștia se iubesc unii pe alții și umblă împreună în unitatea duhului, Cristos este prezent acolo în calitate de Cap. Și acolo este și mărturia lui Isus Cristos. Într-un asemenea loc El poate să facă toată acea lucrare necesară pentru zidirea cetății care mai târziu va coborî din cer.

Aceasta este, deci, voia lui Dumnezeu. Acesta este planul lui Dumnezeu, planul Său unic, și aceasta este voia lui Dumnezeu. În realitate, este voia lui Dumnezeu pentru viața ta. Îndată ce vezi aceasta, stai înaintea Domnului să vezi cum poți să intri în plinătatea acestei voi.

Așadar, aceasta a fost a doua întrebare: Pentru ce mijlocim? Pentru voia lui Dumnezeu, care este și planul Lui. Dacă noi cunoaștem planul Lui și Îl lăsăm pe El să ni-l descopere tot mai clar în inimă, ca să nu-l cunoaștem doar cu mintea, ci într-un mod real, prin revelație, atunci vom putea cunoaște care este voia lui Dumnezeu.

3. Cine? Noi trebuie să vedem ceva: să vedem că Isus Cristos este Cel Biruitor. Noi toți suntem în El. Domnul caută oameni care să vină împreună, în Cristos,

și să mijlocească pentru voia Lui. Noi suntem pe pământ, Domnul Isus este în locurile cerești. Acum este timpul când noi trăim aici, ca oameni pe pământ, pentru a sta înaintea tronului și pentru a mijloci. Domnul Însuși ne va descoperi ce anume trebuie să aducem înaintea Lui. El dorește să facă asta. El spune că nu face nimic fără ca să descopere taina Sa slujitorilor Săi, prorociei. Ne îndeamnă: „Întrebați-Mă cu privire la lucrurile viitoare, cu privire la fiii Mei. Apoi, mijlociți în acest sens.” Frați și surori, noi suntem în El, și tot ceea ce facem este prin Cristos și pentru Cristos.

4. Unde? Unde facem această slujbă de mijlocire? În Biserică, Trupul lui Cristos. Eu nu cred că Domnul ne-a chemat să mijlocim doar ca persoane individuale, ci, sub acoperirea Trupului, sub Capul care este Cristos, ne este dată nouă această slujbă. Știți că noi avem un vrăjmaș. Diavolul urăște slujba de mijlocire a poporului lui Dumnezeu. Am privit la Daniel pentru a vedea această slujbă a mijlocirii. Ce a făcut vrăjmașul ca să încerce să-l oprească pe Daniel? Niște oameni răi au venit la împărat și i-au spus: Trebuie să dai o lege prin care, pentru un timp anume, nimeni nu are voie să se roage altcuiva decât împăratului. Fără să se gândească ce face, împăratul a zis: „Bine” și a semnat decretul. Era un decret ce nu mai putea fi anulat. După aceasta, oamenii aceia l-au urmărit pe Daniel. Daniel își ținea fereastra deschisă spre Ierusalim și de trei ori pe zi și se ruga Domnului. Exact când făcea acest lucru, oamenii aceia au venit și l-au prins. Împăratul nu a putut face nimic decât să rostească pedeapsa. Astfel, Daniel a ajuns în groapa cu lei. (Slavă Domnului că a și ieșit de-acolo! Și vrăjmașii lui Dumnezeu au intrat în ea, dar n-au mai ieșit.) Însă, ceea ce vreau să spun este următorul lucru: Noi avem un vrăjmaș care va veni asupra noastră cu furie. Dacă vrei să te rogi pentru anumite lucruri, aceasta nu-l va deranja prea mult. Dar dacă cei credincioși vin împreună și stau înaintea Domnului întrebându-L cu privire la voia Lui despre fiii Săi, adică cu privire la cetatea lui Dumnezeu, și, după aceea, se roagă și mijlocește pentru voia Lui, vrăjmașul va căuta să oprească așa ceva. Eu nu cred că poți să lupți de unul singur în această privință, căci aceasta este slujba de rugăciune a Adunării. Frații și surorile se adună și stau ca un singur om înaintea lui Dumnezeu, în Cristos. Chiar și atunci vrăjmașul va veni împotriva noastră, va încerca să distrugă mărturia, va căuta să aducă dezbinări între frați. Dacă vrem să mijlocim, trebuie să fim foarte vigilenți. Altfel, ne vom trezi într-o zi că sunt dezbinări între noi și că mărturia Domnului a dispărut. Sau vom vedea că au apărut printre noi niște necazuri care ne-au împietrit inima unii față de alții. În noi înșine, poate vom începe chiar să ne disprețuim unii pe alții. Fie ca Domnul să vină atunci la noi cu judecata Lui și să ne aducă la pocăință, ca astfel să fim readuși în starea cea bună.

Frați și surori, dacă noi, din toată inima ne dedicăm acestei slujbe de mijlocire, trebuie să știm că ea nu constă numai în rugăciune. Ea este o mijlocire pentru voia lui Dumnezeu. Începem să umblăm împreună, să stăm împreună în aceasta. Vrăjmașul va veni împotriva noastră. Cineva poate ar spune: „Păi atunci să nu mai facem aceasta! Nouă ne plac lucrurile așa cum sunt. De ce să atragem atenția și furia vrăjmașului asupra noastră?” Deoarece vrei să crești, și aceasta este parte din procesul de creștere. Noe a umblat cu Dumnezeu. Umblarea este parte din procesul de creștere. Daniel a umblat cu Dumnezeu și a mijlocit. Este pasul următor. Aceasta înseamnă a deveni tânăr. Ne-am născut copilași, dar Domnul vrea să devenim tineri maturi. El spune: „Rămâneți în Mine”. Aceasta înseamnă a umbla cu Dumnezeu. „Dacă rămâneți în mine și Cuvântul Meu rămâne în voi, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” Este un lucru uimitor: Să cer orice vreau? Dar este o condiție: „Dacă rămâneți în Mine” Adică, dacă îți trăiești viața cu Domnul, înaintea Domnului, și dacă Cuvântul Lui rămâne în tine, atunci ce vei cere? Aceasta este slujba de mijlocire înaintea tronului. „Dacă rămâneți în Mine și Cuvântul Meu rămâne în voi, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” „Vă scriu vouă, tinerilor, pentru că sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi.” Dacă noi umblăm cu Dumnezeu ca Noe, vom deveni tari și Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne în noi.

Voi, cei care sunteți tineri, poate că spuneți: „O, aceste lucruri sunt pentru cei mai în vârstă. Slavă Domnului că nu sunt pentru mine, căci eu sunt doar un copilaș.” Dar este un singur Trup! Noi cu toții stăm împreună ca un singur trup. Deci, chiar și credinciosul cel mai de curând întors la Domnul poate să aibă o parte în această slujbă. Se poate că cel care este de curând întors la Domnul nu are Cuvântul lui Dumnezeu din belșug în el, nu prea știe să facă deosebirea între dreapta și stânga, însă el este un mădular al trupului lui Cristos; este un singur duh cu ceilalți credincioși și este un singur duh cu Isus Cristos.

Deci, atunci când venim cu toții înaintea tronului și ne rugăm pentru voia lui Dumnezeu, chiar și credinciosul de curând întors la Domnul are un loc în acea slujbă. Domnul, în rugăciunea Tatăl nostru, ne-a învățat să ne rugăm în felul următor: „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta pe pământ, așa cum se face în cer.” Doamne, voia Ta să se facă pe pământ, în Biserică, pentru toată veșnicia, pentru ca Tu să obții ceea ce dorește inima Ta și mulți fii să ajungă la slavă.

Despre aceasta ne vorbește Daniel – despre mijlocire înaintea tronului lui Dumnezeu. Domnul va face tot ce este pe inima Lui și noi vom avea o parte în aceasta. Vrem să fim dintre aceia care, aici pe pământ, stau cu mâinile înălțate spre cer spunând: „Doamne, fă tot ce este pe inima Ta”, chiar și lucrurile concrete pe care El ni le arată. Deci, să creștem, să ajungem la maturitate.

Doamne, această chestiune este foarte importantă. Știm că nu este ceva ce facem din rutină, din obicei, ci este urmarea unei legături vii cu Tine. Este ceva ce vine din viața Ta. Doamne, pune Tu în inimile noastre dorința de a Te iubi pe Tine, de a iubi voia Ta, de a Te căuta cu privire la fiii Tăi, la lucrurile viitoare. Știm că Tu nu vrei să faci nimic fără a descoperi tainele Tale robilor Tăi. În zilele care vor veni, învață-ne să-Ți fim asemenea slujitori. Doamne, adu-ne Tu în această slujbă prețioasă. Iar noi Îți vom da Ție toată slava. Amin.

IOV

Am vorbit despre judecată. Judecata va veni asupra întregii lumi. Judecata va începe de la casa lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu se va întâmpla numai în zilele de pe urmă. Pentru poporul lui Dumnezeu, judecata a avut loc pe tot parcursul veacurilor. Pentru lume, judecata va veni cu o mare mânie. În cazul poporului Său, judecata este amestecată cu îndurare. În lume, judecata vine pentru nimicirea oamenilor. Dar, în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, judecata vine pentru restabilirea lor. Întrucât judecata Domnului a caracterizat întreaga istorie a poporului Israel și, de asemenea, și pe cea a Bisericii, știm că judecata Lui va veni și asupra noastră, atât ca indivizi, cât și ca adunare. În Apocalipsa 2 și 3 ni se arată lucrul acesta. Domnul Isus Se adresează celor șapte biserici. Ochii Domnului sunt asemenea unor flăcări de foc. El vede totul; vede inima ta și a mea. Domnul arată care este starea celor șapte adunări. El îi cheamă pe credincioși să biruiască în mijlocul tuturor acestor dificultăți. Toate greutățile sunt cauzate, în general, de un singur lucru: fiecare face ce i se pare drept în ochii lui. Atunci când pierdem din vedere faptul că Domnul este Capul nostru, când ne luăm ochii de la El și-i ațintim asupra altor lucruri, dragostea noastră pentru El se răcește și, de asemenea, dragostea noastră unii pentru alții se răcește; unitatea sfinților se destramă, apar dezbinări, căci dragostea este legătura desăvârșită a unității. Atunci judecata trebuie să vină asupra casei lui Dumnezeu, pentru ca El să ne restabilească sau măcar să facă pe câțiva dintre noi să biruiască.

În pasajul citit din Ezechiel, Domnul vorbește despre niște judecăți mari care aveau să vină. Îi menționează pe acești trei oameni ca fiind cei care vor trece biruitori prin toate judecățile. Acești trei oameni vorbesc despre cei care sunt biruitori chiar în mijlocul judecăților. Acești oameni sunt Noe, Daniel și Iov. Am vorbit despre Noe și despre caracteristica vieții lui, și anume faptul că el a umblat cu Dumnezeu. Am vorbit și despre Daniel; caracteristica vieții lui este aceea a mijlocirii. Am văzut că această lucrare a lui Dumnezeu în viețile noastre este un proces. Niciun copilăș nu se naște om mare. Niciun creștin nu se naște din nou om mare. În 1 Ioan, apostolul se adresează mai întâi copilașilor, apoi tinerilor și după aceea părinților. Copilașii au păcatele iertate și au ajuns să Îl cunoască pe Tatăl. De aici începem noi să umblăm cu Dumnezeu. Umblarea cu Dumnezeu te ajută să crești, să te întărești în Domnul, să fii umplut cu El. După

ce umblăm un timp cu El, după ce creștem, devenim tineri. Despre tineri, Ioan spune: „Voi sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați biruit pe cel rău.” Această chestiune a mijlocirii este foarte importantă. Mijlocire pentru împlinirea voii lui Dumnezeu. Tot ceea ce face Dumnezeu pe pământ face prin intermediul rugăciunilor poporului Său. El nu face nimic fără a descoperi tainele Sale slujitorilor Săi. Domnul ne poruncește să Îl întrebăm. Despre ce? Despre lucrurile care vor veni referitoare la fiii Săi. Aceștia suntem noi. Lucrurile care vor veni privitoare la poporul Său. Și apoi, după ce ne dă lumină cu privire la lucrurile care vor veni legate de poporul Său, El spune: Porunciți-Mi chiar cu privire la voia Mea! Și astfel, poporul Lui vine înaintea Sa în mijlocire, și lucrul cerut se face. La început, Dumnezeu a dat omului stăpânire asupra pământului. Deci, El lucrează prin intermediul omului pe pământ. Noi avem un vrăjmaș care se împotrivesc lucrării lui Dumnezeu, dar acești tineri au tăria lui Cristos în lăuntrul lor. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei și, prin faptul că ei își ocupă locul înaintea tronului, vrăjmașul este biruit.

Vom vorbi acum despre tați, despre părinți. Ioan spune: „Vă scriu, părinților, fiindcă L-ați cunoscut pe Cel ce este de la început.” Cine este Cel care este de la început? „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai cu slava singurului născut din Tatăl.” Cel care a fost de la început, pe care Tatăl Îl cunoaște, este Domnul nostru Isus. Copilașii, Îl cunosc ei pe Domnul Isus? Da, până la un punct. Tinerii, nu-L cunosc ei pe Domnul Isus? Chiar mai mult decât copilașii. Dar există o părtășie pe care o avem cu Domnul Isus numai când am ajuns la maturitate deplină. Eu, în ceea ce mă privește, vreau să cresc, să ajung la maturitate, la starea de fiu. Uneori, această stare este numită maturitate, alteori este tradusă cu perfecțiune, desăvârșire. Oare aceasta înseamnă că suntem desăvârșiți? Nu, dar suntem în chip desăvârșit maturi. Ca un fruct care este în chip desăvârșit copt. Duhul Sfânt, prin lucrarea Lui, ne duce la această maturitate.

Am menționat anterior că este mai bine să crești decât să cauți să biruiești. În realitate este același lucru. Mă uit la un copil și mă întreb: Cum poate să crească un copil? Puterea vieții din acel copil îl face să crească. Atâta timp cât se află la locul potrivit, mănâncă hrana potrivită și ascultă de părinți, va crește. Și noi, dacă rămânem în locul în care trebuie să rămânem, în Cristos – dacă deci rămânem în El, umblăm cu El, trăim în părtășie în trupul lui Cristos (noi suntem cu toții

în trupul lui Cristos, adică în casa lui Dumnezeu), dacă ne hrănim neconținut cu Pâinea Vieții, dacă Domnul Isus este adevărata noastră hrană și băutură, dacă continuăm să privim la El –, atunci vom crește. Deci, să creștem, și astfel vom birui. Dacă spunem: „Fii biruitor și după aceea vei crește”, atunci se va întâmpla cu noi așa cum se întâmplă cu copiii care se îmbracă cu hainele părinților. Vom încerca să imităm ce înseamnă a fi un tată. Dar aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Deci, să ne ținem strâns de El, și vom crește.

De data aceasta ne vom ocupa de Iov. Cred că știți cu toții că Iov ne vorbește despre suferință. Am o întrebare. Ea se referă la o taină de veacuri, la care au cugetat dintotdeauna filozofii. De ce este suferință în această lume? Există un răspuns simplu. Știți că Biblia vorbește despre lapte și despre hrană tare. De multe ori, când încercăm să vestim cuiva Evanghelia, suntem întrebați: „Dacă Dumnezeu este dragoste, de ce este atâta suferință în lume?” Răspunsul pentru aceștia este lapte. Omul a păcătuit și s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Astfel, suferința își are originea în cădere; omul a ales să cadă. Dar de ce este suferință printre copiii Domnului? Ne-am putea gândi: Cei din lume sunt vrăjmașii Domnului, e de-nțeleș să sufere. Dar noi, care suntem copiii Lui iubiți? Nu-i așa că Domnul nu dorește ca copiii Lui să sufere? De fapt, aceasta a devenit chiar o învățătură în creștinism. Se numește Evanghelia succesului. Se spune: Dumnezeu nu vrea ca tu să suferi, ci vrea să fii sănătos, să fii bogat, și ziua cea mai rea pe care s-o ai să fie jumătate dintr-o zi fericită!

Aș vrea să citim mai întâi câteva versete din Romani 8:16,17: „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori. Moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Cristos dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” Aceste versete declară faptul că copiii lui Dumnezeu trebuie să crească. Deși copilul este moștenitor, dacă nu va crește, nu va dobândi moștenirea. Există o legătură între creștere și suferință. „...dacă suferim împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” Ați știut că Dumnezeu vrea să vă glorifice împreună cu Cristos? Mulți oameni cred că, în cer, Dumnezeu vrea să Îl glorifice doar pe Cristos. Dar, în realitate, El vrea să ducă pe mulți fii la slavă. Nu ca aceștia să aibă o slavă separată de Domnul Isus, ci să fie glorificați împreună cu El, să primească o moștenire împreună cu El. Acest lucru implică suferință.

Evrei 12:8 „Dar dacă sunteți scutiți de disciplinare, de care toți au parte, sunteți niște copii din curvie, iar nu fii” (trad. engl.). Ce înseamnă aceasta: că nu ești mântuit? Nu, ci înseamnă că nu ai dreptul legitim de a primi moștenirea, nu ești un fiu ajuns la maturitate. Căci noi creștem trecând prin disciplină. Am

putea spune că dacă un copil se află acolo unde trebuie să se afle, mănâncă ceea ce trebuie să mănânce, ascultă de părinții lui, viața din el îl va face să crească. Adeseori, însă, noi nu facem așa. Știm, de asemenea, că părinții își educă copiii. Fratele Sparks obișnuia să spună despre acest pasaj din Evrei, despre disciplinare, că se referă la disciplinarea unui copil. Părinții își disciplinează copiii pentru că îi iubesc, cu toate că aceasta atrage după sine, uneori, plânsul copiilor. Orice disciplinare, pentru moment, pare pricină de întristare. Aceasta se spune în versetul 11. „Orice disciplinare, deocamdată, pare o pricină de întristare și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor care au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a dreptății.” Ați putea spune: „John, tu ai vorbit despre suferință. Aici însă se vorbește despre disciplină.” Să citim versetele 5 și 6: „Și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: Fiule, nu disprețui disciplinarea Domnului, nici nu-ți pierde inima când ești mustrat de El. Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubește...” Și iată partea care mă face să tremur: „...și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește.” De ce este suferință în trupul lui Cristos? El bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește. Acest lucru mă face să umblu cu frică și cutremur.

În Ioan 15:1 Domnul Isus spune: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Pe orice mlădiță care aduce roadă, Tatăl Meu o curăță”. El este vierul. El o curăță ca să aducă și mai multă roadă. Cu alte cuvinte, dacă ești roditor, vei fi curățat. Dacă ești neroditor, atunci vei fi tăiat din viță. Curățat sau tăiat. Prin faptul că ești tăiat din viță nu înseamnă că nu mai ești creștin, ci înseamnă că nu vei mai crește. Însă dacă ești credincios și dacă este ceva roadă în viața ta, atunci în locul în care ești, poate, cel mai roditor, Domnul te curăță. Uneori este surprinzător să vezi cât de dur, cât de fără milă se taie vița. A fost așa de roditoare, de ce faci asta? Ca să aducă și mai multă roadă. Dumnezeu cel viu a creat acest principiu în viță. Apoi, când a venit și a luat chip omenesc, El a zis: „Eu sunt Vița.” Fiecare dintre voi este parte din Viță. Mlădița este parte din viță. El este Cristosul, noi suntem în Cristos, omul cel nou.

2 Corinteni 1:5: „Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Cristos, tot așa, prin Cristos, avem parte și de mângâiere.” Din belșug! O, dacă ar fi spus apostolul: „...după cum avem parte de suferințele lui Cristos *din când în când...*” Din belșug! Coloseni: 1:24 „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi și, în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Cristos pentru trupul Lui, care este Biserica”. Biserica este trupul lui Cristos. Ea este Mireasa, soția Mielului. Domnul face ca trupul Lui să aibă același caracter ca și Capul. Acest lucru implică suferință. Pavel spune aici că el a fost chemat în mod deosebit

ca să sufere. Probabil pentru că Domnul a privit dincolo de cortina timpului și, în secolul XXI m-a văzut pe mine, a văzut cât de mult mă împotrivesc eu suferinței pentru Domnul; și a zis: „O, acolo va fi o lipsă. De aceea, Pavel, suferă tu mai mult.” Cu alte cuvinte, fratele nostru a împlinit ceea ce lipsea în trup. Trupul trebuie să fie făcut asemenea Capului. Frați și surori, aceasta se referă la suferință.

1 Petru 2:21: „Și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Cristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” 1 Petru 4:1: „Astfel dar, fiindcă Cristos a pătimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pătimit în trup a sfârșit-o cu păcatul.” Versetul 13: „Dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți la arătarea slavei Lui.” La arătarea slavei Lui, Dumnezeu va descoperi cine a crescut la starea de fiu și cine nu. Petru spune că dacă noi suntem gata să suferim, atunci, în acea zi, ne vom bucura cu o bucurie foarte mare.

1 Petru 5:8-10: „Fiți treji și vegheați, pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi. Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Cristos Isus la slava Lui veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii.” „După ce veți suferi puțină vreme...” „Dar, John, după cum vorbești tu, pare să fie vorba despre o viață de suferință!” Cât de mult durează viața? Doar puțină vreme. Numai până va veni Domnul. Comparați o viață cu veșnicia. „Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Cristos Isus la slava Lui veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii.” Starea de fiu. Maturitate.

Iacov 1:2-4: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit răbdarea, pentru ca să fiți desăvârșiți (maturi), întregi și să nu duceți lipsă de nimic.”

Eu cred că din toate aceste versete citite reiese foarte clar că există suferință în rândul creștinilor. Probabil că ați știut lucrul acesta, dar eu am vrut să-l mai spun o dată. Vreau însă să pun din nou acea întrebare: Știm că este suferință, dar de ce? Mai întâi vreau să menționez ce anume realizează suferința. În Matei 25 găsim pilda celor zece fecioare. Cinci sunt înțelepte, cinci sunt nechibzuite. Singura deosebire dintre ele – toate aveau lămpi, toate aveau untdelemn în lămpi, toate lămpile ardeau, toate Îl așteptau pe Mire și toate au adormit – dar singura deosebire dintre ele deci era aceasta: cele înțelepte aveau untdelemn de rezervă.

Când cele nechibzuite au spus: „Dați-ne și nouă din untdelemnul vostru”, ele au răspuns: „Nu, căci nu este îndeajuns și pentru noi, și pentru voi. Trebuie să mergeți și să cumpărați.” Vă aduceți aminte ce a spus Domnul bisericii din Laodicea: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc.” Acest untdelemn, acest aur curat, vine din suferință. Este nevoie de foc pentru a curăți aurul. Însă focul nu face rău aurului. Arde numai impuritățile. Puteți să vă imaginați cât de mândră se simte o măslină, e foarte mulțumită de sine! Dar dacă vrei să ai ulei de măsline, acea măslină trebuie să fie zdrobită. Însă, în acest proces, nu se pierde nicio picătură de ulei, totul este păstrat. Știm că suferința produce pietre prețioase. Piatra prețioasă se obține atunci când o bucată de cărbune ajunge sub un munte, când o mare presiune se exercită asupra ei, în întuneric; astfel acea bucată de cărbune se transformă într-un rubin sau un diamant. Știm, de asemenea, că și dacă continui să te îndrepti către Domnul Isus, prin înnoirea minții tale, vei fi transformat. Eu aș prefera să fiu transformat în acest mod, decât să mă aflu sub munte. A fi în lumea aceasta, însă nu din lume, presupune a fi supus multor presiuni. Presiuni – oamenii te vor îndemna: „Uită-te la mine, nu te uita la Isus.” Întuneric – vei fi ispitit să-ți fie frică de întuneric și să nu-ți fie frică de Isus.

Deci, piatra prețioasă înseamnă transformare, care se obține prin îndreptarea necurmată a gândurilor spre Domnul Isus. Știm, de asemenea, că perla vine din suferință. Domnul aduce împrejurări în viața noastră care sunt inexplicabile. Când vine o asemenea suferință, nu e un lucru bun ca eu să spun celui care suferă: „O, suferința aceasta este de la Domnul, este spre binele tău.” Domnul trimite acele suferințe într-un mod care ne supără foarte tare. Într-un asemenea moment avem posibilitatea de a ne smeri sub mâna tare a lui Dumnezeu și de a lăsa ca suferința aceea să creeze o piatră prețioasă. Aceasta realizează suferința: materiale de construcție pentru cetatea lui Dumnezeu, materiale de construcție pentru adunarea locală de credincioși.

Dar, putem merge mai departe să întrebăm de ce este suferință. De ce a spus Ioan Botezătorul: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”? De ce a spus Domnul Isus: „Dacă îți vei păstra viața sufletului, o vei pierde”? Dacă ești dispus să o pierzi, o vei găsi. Eu cred că instinctul de bază în om este autoconservarea. Indiferent cât de mult sunt eu de acord cu Ioan Botezătorul, și sunt de acord cu el, atunci când e vorba ca eu să mă micșorez, iar Domnul să crească, ceva din acest instinct de autoconservare începe să spună: „Nu, nu!” De ce este suferință?

Să citim câteva lucruri cu privire la Iov. Iov 1:1 „Era în țara Uț un om care se numea Iov, și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău.”

Iov 1:6-12: „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satan în mijlocul lor. Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Și Satan a răspuns Domnului: „De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.” Domnul a zis lui Satan: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.” Și Satan a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acopăr țara. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față.” Domnul a zis Satanei: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.” Și Satan a plecat dinaintea Domnului.”

Iov 2:1-6: „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satan în mijlocul lor și s-a înfățișat înaintea Domnului. Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Și Satan a răspuns Domnului: „De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.” Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu, și se abate de la rău. El se ține tare în neprihănirea lui, și tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină.” Și Satan a răspuns Domnului: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de oasele și de carnea lui, și sunt încredințat că Te va blestema în față.” Domnul a zis Satanei: „Iată, ți-l dau pe mână: numai cruță-i viața.”

Dacă nu ar fi fost versetul 3, am fi încredințați că tot răul care a venit asupra lui Iov a venit din mâna vrăjmașului. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune așa: „El se ține tare în integritatea lui, deși tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină.” E posibil ca Domnul să poată fi îndemnat să-l piardă fără pricină pe Iov? În realitate, exista o pricină, însă ea nu era legată de vreo deficiență din viața lui Iov, ci era legată de slava la care Domnul voia să-l ducă pe Iov. Există o singură cale de a ajunge la această slavă. Răspunsul la întrebare îl găsim în capitolul 1. Este o întrebare pe care Satan I-a pus-o lui Dumnezeu. Versetul 9: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?” Cu alte cuvinte, vrăjmașul a spus: „Desigur că Iov se teme de Tine. Uită-Țe la tot ce i-ai dat! La fii și fiice, la miile de oi și cămile, la sutele de măgari și boi; el este cel mai mare om din Răsărit! E un lucru de la sine înțeles să Îi slujească lui Dumnezeu. De aceea Te slujește El! Dar ia îndepărtează tot ce are și Te va blestema în față.” Aș vrea să faceți un lucru: Puneți-vă acea întrebare pe care a pus-o Satan (*Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?*), dar, în loc de Iov, puneți-vă numele vostru. Oare degeaba se teme *John* de Dumnezeu?

Domnul a fost foarte, foarte bun cu mine. Mi-a mântuit soția, toți copiii, mi-a dat un loc unde să locuiesc, niciodată n-am suferit de foame, am frați și surori minunați cu care mă adun. Acest fapt mă duce cu gândul la relația dintre un copilaș și părinții lui. Este de la sine înțeles că îi iubește, pentru că tot de ce are nevoie primește de la ei. Ei îl îmbracă, îl hrănesc, au grijă să nu sufere de frig sau de căldură, toate nevoile lui sunt satisfăcute de ei. Și exact așa trebuie să fie în cazul unui copilaș. Dar cum ar fi dacă ați avea un fiu adult care să aibă aceeași legătură cu voi ca și atunci când era copilaș? Adică, să spună: Ce pot să primesc de la părinții mei? Pe toți ne-ar dura inima dacă așa s-ar purta copiii noștri față de noi. Pentru că parte din procesul de creștere implică și acest lucru: a ne iubi părinții pentru ceea ce sunt ei în ei înșiși. Să spunem: „Știți, eu vă iubesc, pentru că făceți atâtea pentru mine. Dar, mamă, tată, acum vă iubesc pentru ceea ce sunteți voi. Și chiar dacă nu veți mai face nimic pentru mine, eu tot vă voi iubi. Ba, din contră, lăsați-mă ca acum eu să fac ceva pentru voi. Nu din datorie, ci pentru că vă iubesc.” Rețineți, Domnul ne trece și pe noi de la faza de copilași la cea de părinți.

Putem exemplifica și cu deosebirea dintre un angajat cu plată și un rob. Cel angajat slujește numai pentru ceea ce urmează să primească. Robul s-a dat pe sine însuși stăpânului său, pentru că îl iubește. Această întrebare este, de fapt, singura întrebare adevărată pentru fiecare dintre noi. Îl iubești tu degeaba pe Dumnezeu? Îl iubești tu pe Dumnezeu fără să aștepti ceva de la El? Eu aș putea să spun vorbe mari despre mine însumi, dar răspunsul meu la această întrebare este: Nu știu. Voi vedea la sfârșitul vieții mele. Căci Domnul cu siguranță va face un lucru: El mă va pune la încercare, îmi va încerca inima. Vă va încerca și pe voi, și inima voastră, și va vedea dacă dragostea pe care o aveți pentru El este dragostea lui Cristos. Este ceva foarte mistic în legătură cu acest lucru, ceva ce nu aș spune niciodată unui necredincios, pentru că nu m-ar înțelege.

Revenind la întrebarea: De ce există suferință? Noi, cei care Îl cunoaștem pe Domnul, știm că, înainte de a fi fost creat tot ce este creat, înainte chiar ca Satan să fi fost creat, Domnul Isus a fost Mielul înjunghiat. Cu alte cuvinte, a fost Mielul care a suferit moartea chiar înainte de întemeierea lumii. Cumva, în planul lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu Tatăl să ducă la îndeplinire planul Său glorios cu privire la Fiul Său, a fost nevoie ca Fiul Lui să sufere, să îndure suferința morții. Înainte de a fi fost creat ceva, în toată veșnicia a existat dragoste și glorie între Tată și Fiul. „Tată, acum proslăvește pe Fiul cu slava pe care am avut-o la Tine înainte de a fi lumea.” Iar mai târziu spune: „Tată, Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.” Tatăl a spus: „Eu am un plan, și aceasta este pentru

că Te iubesc și intenționez să Te glorific și mai mult; sunt atât de încântat de Tine, încât doresc ca Tu să Te vezi în toată creația pe care urmează să o creezi; vreau să fii Împărat într-o împărăție glorioasă, să fii Mare Preot peste o preoție glorioasă; Tu să fii Capul unui om nou, glorios, să locuiești într-o casă care să fie făcută din slava Ta, din însăși esența Ta. Numai că, pentru a duce la îndeplinire acest scop, pe Tine trebuie să Te coste totul”. Căci moartea înseamnă separare. Înseamnă a înceta să mai funcționezi în mediul normal de viață. Care este mediul normal de viață în care trăiește Fiul lui Dumnezeu? Este Tatăl Său. Domnul nostru Isus a locuit în Tatăl Său, a fost un singur Duh cu El, în toată veșnicia. Pentru ca Tatăl să-Și poată împlini planul Său, Fiul a trebuit să Se dea pe Sine ca jertfă. El a ales să facă aceasta pentru că Îl iubea pe Tatăl Său. Dacă se pune întrebarea care s-a pus și în legătură cu Iov: Oare degeaba Îl iubește Domnul Isus pe Tatăl? Răspunsul este DA. El Îl iubește pe Tatăl pentru că Tatăl este vrednic, nu pentru ceva ce ar putea primi de la El. Lucrul acesta Îi face multă plăcere Tatălui. Astfel că Tatăl dorește să Îl încoroneze cu slavă și cinste, să-L înalțe pe Fiul în toate veacurile care vor urma.

Putem vedea această suferință și în viața lui David. David era menit să ajungă la tron, dar cât de mult a suferit înainte de a se întâmpla acest lucru, probabil 12 ani! Dar s-a petrecut un lucru minunat. David fugea de Saul, fără a avea unde să se adăpostească – nici măcar o gaură în pământ. La urmă a găsit o asemenea gaură, adică o peșteră. David s-a dus acolo și oamenii au început să vină la David în acel loc. Au plecat din toate părțile de unde erau și au venit la David atunci când el era un nimeni. Au fost dispuși să trăiască acolo cu el, să sufere împreună cu el, să cunoască părtășia suferințelor lui. Acești oameni făceau parte dintre cei datornici, nemulțumiți sau asupriți. Era o adunătură foarte pestriță. Cam ca și noi. Dar fiind cu David în peșteră, petrecând timp cu el, ceea ce David avea a început să fie și al lor. Ei au devenit apoi vitejii lui. Trei dintre ei s-au remarcat în mod deosebit. Cât de mult l-au iubit ei pe David! Când auzeau chiar și numai un suspin pornit din inima lui David, erau gata să facă totul pentru el. Dacă am pune această întrebare: Oare degeaba l-au slujit ei pe David? Răspunsul este DA. Nimeni nu știa că David urma să ajungă, în cele din urmă, la împărăție. Domnul a privit la inima lui David și a văzut că era după inima Lui. Acești oameni nemulțumiți au fost atrași cumva de inima lui David. Și, după ce au conviețuit cu el câtva timp, Domnul i-a transformat, făcând din ei niște oameni asemenea lui David, care au domnit apoi cu el, în împărăția lui. Când David s-a înălțat pe tron, mulți au vrut să fie în preajma lui. Dar în cine se putea încrede David? În cei care au cunoscut părtășia suferințelor lui.

Așadar, iată ce reprezintă Noe, Daniel și Iov: umblarea cu Dumnezeu, mijlocirea și suferința; creșterea de la starea de copilași la cea de tineri și apoi de părinți. Acest proces poate fi văzut și în viața lui Pavel: „ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui...” Cum Îl cunoști pe Domnul? Umblând cu El. Ești copil, dar începi să umbli cu El. „Vă scriu, copilașilor, pentru că Îl cunoașteți pe Tatăl”. Dar puterea învierii Lui? „Vă scriu, tinerilor, pentru că sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și l-ați biruit pe cel rău.” „Părtășia suferințelor Lui...” Frați și surori, nu există altă cale de a fi părinți, de a ajunge la maturitate, decât aceea de a cunoaște prin experiență părtășia suferințelor Fiului lui Dumnezeu. „Rămâneți în Mine.” Umblați cu Dumnezeu. „Cuvântul Meu va rămâne în voi, de aceea puteți să cereți.” Asta este mijlocirea. „Ca să aduceți multă roadă” – fiind tăiat, curățit prin suferință. Așa ajungem la maturitate. Rețineți acest principiu. Cumva, într-un mod pe care noi nu-l putem înțelege, El a fost în Dumnezeu încă dinainte de întemeierea lumii. El a fost Mielul înjunghiat înainte de întemeierea lumii. Domnul Isus a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. Mă gândesc acum la acel timp când a existat o despărțire, o separare în dumnezeire, atunci când Domnul Isus S-a făcut păcat pentru noi, când a luat asupra Lui judecata pentru păcat și a mers în moarte. Mă gândesc la inima Tatălui. Domnul Isus a strigat atunci: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Rețineți că am spus: atunci când vine suferința, trebuie doar să ne smerim sub mâna tare a lui Dumnezeu. Dar suferința din inima Tatălui? Căci El a fost despărțit de Fiul Său. Frați și surori, vine o zi când Domnul Isus va ajunge la plinătatea slavei Sale, și unii vor ajunge la slavă împreună cu El. Unii, care sunt mântuiți, vor rămâne doar niște copilași. Dar alții, prin harul lui Dumnezeu, Îl vor cunoaște pe Domnul și părtășia suferințelor Lui. Nu printr-o conduită ascetică, ci prin disciplina pe care Domnul o aduce în viețile noastre. Chiar și prin folosirea nuielii de către Domnul, care pe mine mă înfricoșează. Asemenea oameni vor ajunge la slavă împreună cu Domnul Isus și vor domni cu El pentru totdeauna.

După cât de minunat a fost Iov ca om, totuși, la sfârșitul cărții, în capitolul 42:5, el spune despre întreaga lui viață până în acel moment: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut”. El a umblat cu Dumnezeu, a cunoscut ceva din ce înseamnă mijlocirea, s-a rugat pentru voia lui Dumnezeu cu privire la copiii săi, a mijlocit pentru cei trei prieteni ai lui și aceștia au fost restabiliți. Dar, până ce nu a cunoscut părtășia suferințelor Domnului, el nu L-a cunoscut cu adevărat, într-un mod profund, pe Domnul. Ioan spune următorul lucru: „Vă scriu, părinților, pentru că Îl cunoașteți pe Cel

care a fost de la început.” Suferința este o mare taină. Domnul însă nu are nimic pentru noi care să fie în detrimentul nostru. Tot ceea ce face El în viața noastră este cu scopul de a ne duce la tron. Așadar, atunci când El vine la noi în acest mod, să nu confundăm mâna Domnului, luând-o drept mâna altcuiva. Să ne înarmăm cu gândul de a suferi disciplinarea Lui și de a-I da voie să Își croiască drum în noi, ca să ne ducă la maturitate.

Doamne, vrem să Îți mulțumim pentru timpul petrecut împreună. Doamne, vorbesc despre acest subiect cu frică și cutremur, căci îmi dau seama că, probabil, nu sunt calificat să vorbesc despre un asemenea lucru. Doamne, Îți cer să mă adăpostești în Tine Însuși și, în zilele care vor veni, să iei aceste cuvinte slabe și să le faci vii pentru noi. Doamne, vrem să Te cunoaștem pe Tine și puterea învierii Tale, chiar și părtășia suferințelor Tale. Ca să-L putem cunoaștem pe deplin pe Cel care a fost de la început. Nu pentru ceva ce am putea primi, ci pentru că Tu, Doamne Isuse, ești vrednic. Învață-ne, Doamne, să Te iubim pentru ceea ce ești în Tine Însuși. Cerem aceasta în Numele Tău scump. Amin.

(Oradea, 2000)